"Lumea modernă nu este rea. În unele privinţe, este chiar mult prea bună. E plină de virtuţi... care şi-au ieşit din fire şi pustiesc pământul... Lumea modernă e plină de vechile virtuţi creştine care au luat-o razna". G.K. CHESTERTON

credinţă
iubire
speranţă

PUNCTE CARDINALE

ANUL VIII
Nr. 10/94
Octombrie
1998
16 pag. - 3000 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINA

Circulaţie în afara României: AUSTRIA, GERMANIA, FRANŢA, ELVEŢIA, DANEMARCA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

Limbajul ideologic nu a dispărut. Nici în Occident. Limbaj mincinos, clişee care creează iluzii şi împiedică gândirea. Nu e altfel decât ceea ce se petrecea sub pecetea comunismului; însă pentru occidentali, care nu l-au trăit, care nu au avut experienţa brutală pe care am avut-o noi, a detecta limbajul corupt este uneori mai dificil.

Atrage atenţia faptul că unii din termenii contaminaţi sunt legaţi de creştinism. În timp ce anumite cuvinte tind să dispară din universul mental occidental ("păcat", "har", "Împărăţia lui Dumnezeu" sunt cuvinte pe care rareori le întâlneşti, şi atunci din partea unor personalităţi foarte curajoase, care merg împotriva curentului), altele sunt cuprinse de o adevărată inflaţie, cu un sens străin sau chiar contrar celui creştin.

Până nu demult, mai precis până în 1989, "pacea" era marea deviză. "Lupta pentru pace" prinsese în anii '80 tot Occidentul şi, nu mai puţin, o mare parte din reprezentanţii oficiali ai Bisericilor. Căci, se zicea, nu-i aşa că Hristos ne-a adus "pacea"? "Pacea de sus", pacea lui Dumnezeu în sufletul vindecat de războiul patimilor, devenea acum acea pace politică ce nu era decât capitulare anticipată, admiraţie neruşinată faţă de puterea militară a comunismului sovietic ateu. Cum se scanda pe atunci: "Mai bine roşu decât mort" (cel mai infam slogan pe care l-a purtat vreodată Occidentul).

"Lupta pentru pace" s-a estompat în Apus odată cu prăbuşirea comunismului. Acum cuvântul cel mai grav lovit este "Iubirea". Pentru că "iubirea" a devenit un termen politic. În numele "iubirii" se argumentează pentru desfiinţarea statelor naţionale, a graniţelor între popoare, pentru o imigraţie nelimitată, de sute de mii de neeuropeni, foarte adesea de religie islamică, pentru o civilizaţie nivelatoare de imperiu planetar. În numele "iubirii", ataşamentul faţă de cultura şi întreaga tradiţie europeană sunt etichetate drept "xenofobie" şi "rasism". În numele "iubirii" sunt apărate relaţiile homosexuale. În numele "iubirii" - acel drept şi deci libertate a iubirii - este condamnată rigoarea căsătoriei (firesti) şi încurajate libertinajul şi promiscuitatea. În numele "iubirii" li se interzice părinţilor, prin lege (!), în mai multe state din Occident, orice fel de pedepsire sau chiar de mustrare a propriilor lor copii, care sunt îndemnaţi să-şi denunţe părinţii, adresându-se organelor statului - stat care altminteri se defineşte pe sine ca pe o adevărată încarnare a iubirii. Iar în noul curent pseudo-religios (*New Age*), acel sincretism al religiilor care bântuie lumea, tot "iubirea" este valoarea supremă, cu care purtătorii noilor ideologii nu mai prididesc să se laude, arătându-se pe sine ca plini de virtute...

În toate aceste exemple, se recurge la întrebarea decisivă: Dar nu e Dumnezeu Iubire? Deci tot ceea ce este iubire, este Dumnezeu. Firesţe, citatele din Sf. Pavel nu lipsesc din această argumentaţie. Nu oare Sf. Pavel a zis că nu există nimic mai mare decât iubirea? Prin autoritatea Sfântului Apostol Pavel, totul, orice erezie sau nebunie, se poate justifica...

Ce a spus însă Sf. Pavel? Cum e cu putinţă a citi rândurile lui într-un spirit care este tocmai opusul a ceea ce el spune?

Capitolul 13 din prima *Epistolă către Corinteni* este textul cel mai des citat de noii propagandişti ai iubirii. Într-adevăr, tot acest capitol este un imn închinat iubirii. Iubirea fără de care orice grai omenesc sau chiar îngeresc este vorbă goală; iubirea care nu apune niciodată. Numai că Sf. Pavel nu se lasă dus de sentimentalitatea care întunecă mintea, nu vorbeşte vag despre iubire, ci arată limpede care anume este iubirea ce poartă veşnicia în ea. E acea *Iubire* care stă alături de *Credinţă* şi de *Nădejde* - cele trei "virtuţi teologice", cum le numim. Credinţa, nădejdea şi dragostea cresc una dintr-alta, se susţin una

pe alta. Sunt ca trei flori dintr-o tulpină, o indestructibilă treime. Cea mai mare dintre ele rămâne totuşi dragostea, ea fiind, paradoxal, şi rădăcina care le hrăneşte pe celelalte două, şi floarea pe care credinţa şi nădejdea o poartă.

Sf. Pavel ne dă în acelaşi timp o descriere a iubirii, (care din nou restrânge aria cuvântului), spunând că dragostea "nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte... nu se poartă cu necuviinţă, nu caută la ale sale... nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr".

Înţelesul paulinic al cuvântului "iubire" este destul de precis. Nu se întinde ca un elastic să cuprindă orice, ci este delimitat prin "adevăr", "dreptate" (acestea raportându-se la Dumnezeu), prin renunţarea de sine (nu caută la ale sale, nu se trufeşte, nu este ostentativă). Cu toate acestea, rândurile Sf. Pavel pot fi şi ele răstălmăcite: dacă Sf. Pavel a spus că iubirea nu se poartă cu necuviinţă, ci este întotdeauna de partea adevărului şi a dreptăţii, înseamnă, se argumentează aici, că orice iubire (homosexuală, de ex.) este cât se poate de cuviincioasă! Cuvintele Sf. Pavel sunt luate drept o constatare de fapt, nu drept o propovăduire a adevăratei iubiri. Orice considerăm noi (noi suntem etalonul, măsura lucrurilor) drept iubire, nu se poate, prin definiţie, asocia cu ceva necuviincios, nedrept, cu neadevărul, cu păcatul! Numai că nu asta este ceea ce Sf. Pavel a spus, ci, dimpotrivă, că numai acea iubire care într-adevăr nu caută la ale sale, care într-adevăr nu se bucură de nedreptate şi necuviinţă, este iubire care nu apune. Sf. Pavel face distincţii precise, el nu apără "lumea" în păcatul ei, ci propovăduieşte iubirea adevărată, acea iubire care vine de la Dumnezeu şi constituie legătura cu El.

Ceea ce se petrece aici, modul în care sunt răstălmăcite cuvintele apostolice, reprezintă o gravă confuzie: confuzia între iubire şi patimă. Patima sexuală, patima puterii, patima trufiei. Patima păcătului mulţumit de el însuşi. Eul exacerbat în revoltă împotriva lui Dumnezeu.

În cuvântul "iubire" se confruntă două realităţi spirituale incompatibile. Acesta este un război spiritual radical. Sub cuvântul "iubire", care este tocmai Numele lui Dumnezeu, se ascunde acum revolta împotriva lui Dumnezeu. În acest cuvânt găsim concentrată lumea care "caută la ale ei", nemaivoind să ştie de Dumnezeu.

Nu e deloc întâmplător că tocmai cuvântul "iubire" joacă un rol atât de important în ideologiile moderne, în propaganda politică, în ereziile timpului. Tocmai pentru că Dumnezeu este Iubire, tocmai de aceea "lumea" (lumea păcatului) strigă: "Ba eu sunt iubire!". În faţa iubirii lui Dumnezeu, "lumea" pune o altă iubire, iubirea de sine. Tocmai pentru că Dumnezeu este Iubire, tocmai de aceea nu poate fi o minciună mai demonică decât aceea care spune: "Nu la Dumnezeu este iubirea, ci la noi; veniţi la noi şi vă vom da adevărata iubire!".

Cuvântul "iubire" este un câmp de luptă. În acest cuvânt se confruntă credinţa în Dumnezeu şi capitularea în faţa idolilor. Este o mare ispită. Diavolul nu este şi nu a fost niciodată inventiv. El nu creează un nou limbaj, ci parazitează cuvintele lui Dumnezeu. El este minciuna şi impostura.

E nevoie de vigilenţă spirituală. Toate modelele ideologice ale Apusului vor veni şi în România, şi vin deja. Pentru aceasta trebuie să fim pregătiţi. Pregătiţi prin credinţa noastră. Dar şi cu deschidere către acea parte din Occident care poartă o luptă curajoasă cu idolii timpului şi mai ales cu falsa iubire. Cum spunea, încă din 1908, scriitorul englez G.K. Chesterton, arătând pacostea virtuţilor care s-au rupt de credinţa în Dumnezeu: "Lumea modernă nu este rea. În unele privinţe, este chiar mult prea bună. E plină de virtuţi... care şi-au ieşit din fire şi pustiesc pământul... Lumea modernă e plină de vechile virtuţi creştine care au luat-o razna".

Monica PAPAZU

În imagine:
Lambert Maria Wintersberger, *Sodoma şi Gomora* (1969)

ROMFEST '98

S-au împlinit zece ani de când, la inițiativa unor reprezentanți inimoși ai vechiului Exil și sub autoritatea spirituală a Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa (devenit președinte al Comitetului Internațional de Organizare), a luat naștere, pe continentul american, acest festival bienal al românilor de pretutindeni, având un caracter *anticomunist* declarat. Edițiile 1988, 1990, 1992, 1994 și 1996 s-au desfășurat fie în Statele Unite, fie în Canada, adunând români din toate colțurile lumii, iar după prăbușirea vechiului regim comunist – și invitați din țară, cu anumite merite în lupta împotriva comunismului sau neocomunismului, indiferent de apartenența lor ideologică sau confesională. Pentru că printre inițiatorii *Romfest*-ului (și, inevitabil, printre participanți) s-au aflat și persoane cu trecut sau simpatii legionare, n-au lipsit rău-voitorii care să califice abrupt această manifestare drept «o afacere legionară», cu tot ce implică astăzi o astfel de etichetă. Această imagine incomodă a făcut ca presa din țară să mediatizeze festivalul doar în mod sporadic, timorat și ambiguu (atunci când nu s-a pretat să-l stigmatizeze de-a dreptul, cum a fost cazul unor publicații de obediență neocomunistă). Cu toate acestea, multe personalități politice sau culturale, disidenți «de catifea» din vremea ceaușismului și opozanți zgomotoși ai noii puteri «emanate» de pseudo-revoluția televizată din decembrie '89 (O. Paler, P. M. Băcanu, Ana Blandiana, Sorin Botez etc.), nu s-au dat înapoi să răspundă invitațiilor, atrași de perspectiva de a călători peste ocean pe banii altora și de a stoarce din respectiva împrejurare maximum de profituri cu minimum de implicare (în schimb, în țară, s-au ferit cu grijă să mediatizeze semnificativ sau să frecventeze *Romfest*-ul; ba mai mult decât atât: în ajunul ediției '98, *România liberă* s-a pretat să publice un atac abject împotriva Părintelui Calciu, semnat de fostul deținut politic Remus Radina, stabilit în Occident). Cert este că, fără a avea vreodată proporții spectaculoase, *Romfest*-ul a beneficiat mai mereu, la edițiile lui anterioare, de lustrul unor nume *en vogue* din viața publică românească. Departe de țară și printr-un joc complex de interese, diferențele ideologice sau confesionale s-au estompat «strategic», tonul comunicărilor și dezbaterilor păstrându-se civilizat și oarecum destins, nu fără ispita retoricii complezente, în care naționalismul coexistă cu democrația, creștinismul cu libera-cugetare, ortodoxia cu diferitele confesiuni schismatice, nostalgiile bătrânești cu elanurile tinerești, sentimentalismul unora cu pragmatismul altora ș.a.m.d. Atitudinea ostilă (neo)comunismului era un liant suficient, alături de efuziunile patriotarde. Astfel, până în 1996 inclusiv (Princeton, New Jersey, U.S.A.), *Romfest*-ul s-a derulat relativ egal, într-o monotonă (și pe alocuri cenușie) cordialitate circumstanțială (cu doar foarte rare izbucniri temperamentale), creându-și totuși o tradiție decentă și consolatoare în sânul diasporei, la care a contribuit în mod decisiv și prestanța Părintelui Calciu (fără de care totul s-ar fi redus probabil la un banal «cadru de defulare a înstrăinării», cum poate prea cinic s-a exprimat cineva).

Născut sub semnul anticomunismului și din problematica vechiului Exil, *Romfest*-ul a riscat încă de la a doua sa ediție (1990) să rămână «fără obiect»; comunismul se prăbușise, iar «exilul» se transforma, în noile condiții, într-o «diasporă» oarecare (nu te mai poți numi «exilat» din momentul în care, principial, te poți întoarce oricând, dacă ții cu tot dinadinsul, în locul din care te-ai rupt). L-a ajutat să se salveze pe de o parte neocomunismul instaurat în țară, care i-a conferit un nou «obiect» de luptă politică, iar pe de altă parte deplasarea accentului de pe factorul politic pe factorul cultural și chiar religios (tematica ultimelor ediții învârtindu-se în jurul noțiunii de «spiritualitate»). După ce și neocomunismul a ieșit din scenă (prin triumful electoral al lui Emil Constantinescu și al Convenției Democrate, din toamna lui 1996), iar retorica «spiritualității» s-a cam uzat prin repetiție (riscând să capete aerul unei convenții rutinate, în absența marilor «trăiri», dincolo de câteva excepții respectabile), *Romfest*-ul s-a trezit într-un nou impas, într-o nouă «criză de obiect». Faptul acesta s-a resimțit din plin la ediția din urmă, a șasea, consumată luna trecută (16-20 septembrie), mult sub nivelul edițiilor anterioare (dincolo de entuziasmul iresponsabil, mimat *post festum*, al unei Roxana Iordache, găzduit în suplimentul *Aldine* din 26 septembrie).

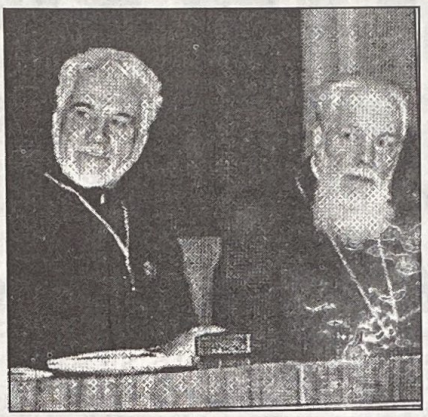

CONSIDERAȚII *POST FESTUM*

Ideea nefericită de a muta locul de desfășurare a «festivalului» în România, ba încă în pestriț Vavilon bucureștean al «tranziției» de la praf la pulbere, s-a dovedit fatală la rândul ei. Cum s-a ajuns la această riscată strămutare? Pradă unui entuziasm naiv (de care românii s-au lăsat furați, cu o îngrijorătoare lipsă de realism, în mai multe rânduri, din decembrie '89 încoace), câțiva dintre organizatori (membri ai Comitetului Internațional) au smuls făgăduința generală că, în cazul în care «Iliescu și ai lui» vor fi înfrânți în apropiatele alegeri, următoarea ediție a *Romfest*-ului se va ține «acasă» (uitându-se că «acasă» nu-i o abstracțiune sentimentală, ci locul unde cineva sau ceva *s-a născut* și *s-a dezvoltat*, în condiții specifice; oricât ar părea de paradoxal sau de impios, «acasă», pentru *Romfest*, înseamnă *în exil/diaspora*, în «cealaltă Românie», ca să folosim o metaforă supralicitată de un anumit jurnalist «orientat»). Încă de când această hotărâre a fost făcută cunoscută, odată cu Comunicatul final al ediției '96, s-au exprimat legitime îndoieli și s-au formulat avertismente concrete, atât din partea unor membri lucizi ai diasporei, cât și – mai ales – din partea unor oaspeți din țară, cu o percepție mai realistă, prin forța împrejurărilor, a situației din România și a raporturilor țară-exil, dincolo de inflația retoricii propagandistice sau a visătoriei înduioșate. S-a crezut, probabil, că oaspeții sufereau de scepticism cronicizat sau că... se vor «oaspeți» perpetui prin «paradisul occidental»... Cert este că urechile au rămas închise și organizarea *Romfest*-ului în România s-a transformat rapid într-o «idee fixă».

De organizarea acestei a șasea ediții s-au ocupat, în primul rând în raport cu interesele proprii, cei de la *Cuvântul românesc* (Hamilton, Canada), în speță d-l George Bălașu și d-na Mihaela Moisin. S-a refuzat cu obstinație și soluția sugerată de vechi prieteni din țară: dacă totuși e inevitabil ca noul *Romfest* să se desfășoare în România, atunci să fie ales un oraș din Ardeal (Timișoara, Cluj, Sibiu, Brașov), unde s-au și propus variante concrete de organizare, mai ieftine și mai garantate. Dincolo de gradul superior de civilizație al orașelor transilvănene cu tradiție, organizarea ar fi beneficiat de sprijinul mult mai substanțial al instituțiilor municipale, iar *Romfest*-ul ar fi devenit un eveniment angajând onoarea orașului respectiv, «mândria» locală. Nu în ultimul rând, s-ar fi redus la minimum posibilitățile de boicotare, intruziune sau chiar deturnare politicianistă a manifestării (un episod reprobabil, asupra căruia poate vom reveni, l-a avut ca protagonist pe «ultra-democratul» Doru Braia, tipul perfect al demagogului și arivistului, ce, lăudându-se că ar fi consilier al primului ministru, a adus poliția la *Romfest*, sub cuvânt că printre cărțile expuse ar fi fost și unele de «propagandă legionară»). Din nefericire, «ideea fixă» a organizării în România a fost dublată de «ideea fixă» a desfășurării în «capitala țării». Rezultatele? *Romfest*-ul a fost înecat în indiferența, mizeria și abjecția balcanică a Bucureștiului, a fost infiltrat cu fel de fel de figuri dubioase (inclusiv la nivelul Comitetului local), s-a desfășurat în condiții sărăcăcioase și de prost-gust, cu participări modeste și obosite, cu poziții parcă mai radicalizate ca oricând, într-o obscuritate cu atât mai dureroasă cu cât a fost mai aproape de «centru». În *mass media* s-a făcut foarte puțin caz de el, somitățile sau VIP-urile au refuzat să-l onoreze cu participarea (probabil din teama de a nu se compromite... «cu legionarii»), iar lucrările s-au desfășurat într-o sală («Sala Aula»!!!) pe jumătate goală (iar în plus neaerisită, prost luminată și cu o acustică jalnică), cocoțată la etajul 2 al Muzeului Național de Istorie. Deschiderea, făcută în marele hol de la parter, a adunat lume pestriță (mulți aduși de o curiozitate care s-a stins repede, într-o atmosferă penibil-apăsătoare); cuvântările Î.P.S. Nicolae Corneanu (ce a acceptat președinția de onoare) și Părintelui Calciu s-au ținut pe un fond de zumzet și foială permanentă, într-o ireverențioizate cum numai pe malurile Dâmboviței se poate întâlni; prezența unui taraf de țigani adus să urle mahalagește «muzică populară» (d-na Irina Nicolau, de la Muzeul Țăranului Român, era de-a dreptul oripilată și, după ce s-a plâns fără succes organizatorilor, a părăsit locul cu mâinile la urechi), ca și prezența, strict formală și vizibil stânjenită (invitațiile vorbeau de «înaltul patronaj»!), a primarului Viorel Lis («Cum e Bucureștiul, așa e și el: negru și murdar!», observa un român din emigrație) a dat apă la moara celor ce formulaseră obiecția malițioasă că denumirea de *Romfest* te poate duce cu gândul mai degrabă la o sărbătoare a țiganilor (*romilor*) decât a «românilor de pretutindeni»...

Pe lângă seriozitatea (prea puțin apreciată) a câtorva comunicări tematice de la secțiunile «Politică», «Cultură» și «Istorie», singurele lucruri izbutite au fost (dar în afara programului stabilit inițial!) intervențiile d-lui Ion Gavrilă Ogoranu (care a electrizat, joi 17 septembrie, o asistență toropită, vorbind despre drama actuală a foștilor luptători din munți sau a urmașilor acestora) și d-lui Pan M. Vizirescu (la 95 de ani, ultimul «gândirist» în viață și neobosit mărturisitor al fenomenului interbelic românesc), precum și slujba de duminică, 20 septembrie, de la Biserica Sf. Elefterie, unde a slujit un sobor de preoți, în frunte cu Î.P.S. Nicolae Corneanu și cu Părintele Calciu (care a și ținut o predică memorabilă, dovedindu-se – încă o dată – singura personalitate cu adevărat harismatică din anturajul actual al *Romfest*-ului). Nu știm – nimeni din redacția noastră nenumărându-se printre invitați – cum va fi ieșit banchetul final de duminică seara; bănuim însă că multă lume a răsuflat ușurată, la capătul a cinci zile de pseudo-festivism falimentar...

Un aspect ce se mai cuvine atins, cu aceeași perplexă mâhnire, este atitudinea, atât a unora dintre organizatori, cât și a unora dintre participanți, față de Părintele Calciu însuși. «Piatra din capul unghiului» a *Romfest*-ului a ajuns, dintr-o primitivă neînțelegere, «piatră de poticnire»! I s-a reproșat, am zice «de la obraz», ba că a girat ierarhia ortodoxă din țară (față de care, în ciuda prezenței în prezidiu a Mitropolitului Banatului, s-a făcut o frondă deșănțată, atât în preliminariile *Romfest*-ului, cât și în timpul desfășurării lui), ba că l-a atacat pe Papa Ioan Paul al II-lea pe tema «teoriilor evoluționiste» (greco-catolicii – ce au înțeles să boicoteze manifestarea, oprind participarea anunțată a Părintelui Tertulian Langa, atât de rodnică la ediția anterioară – au redeschis o discuție care se încheiase decent prin răspunsul publicat în *Puncte cardinale*, procedând exact ca rabinul-șef al Israelului, care, venit «să dialogheze» la recenta reuniune ecumenică de la București, n-a făcut, din capul locului, decât să învenineze spiritele, cerând scoaterea crucilor de la Auschwitz și declarând semnul sacru al creștinismului drept expresie intolerabilă a persecuțiilor istorice împotriva evreilor!). Nu-i de mirare, în asemenea condiții, că secțiunea «Religie» a fost poate cea mai slabă și mai sterilă dintre secțiunile acestei ediții a *Romfest*-ului, marcând profunda criză spirituală în care se află «românii de pretutindeni».

Până la urmă, insuficienta mediatizare este mai degrabă un serviciu care s-a făcut *Romfest*-ului, eșecul rămânând oarecum «localizat». Poate că anumiți oameni au învățat câte ceva în urma acestei experiențe întristătoare, în care e foarte greu de lămurit cine au fost «dușmanii» și cine au fost «prietenii»...

PUNCTE CARDINALE

P.S. *La București a fost cum a fost... Să vedeți în 2000, la Chișinău!*

1898 ~ CENTENAR JULIUS EVOLA ~ 1998

AUTOAPĂRAREA LUI JULIUS EVOLA (1951)

- urmare din numărul trecut -

Raportul Procuraturii impune rectificarea unui alt punct privitor la rasism. Tot pentru a mă pune într-o lumină tendenţioasă, mă prezintă ca pe un fanatic nazifascist care, în conferinţele sale din străinătatate, ar fi atacat deja latinitatea şi ar fi denigrat italianitatea, în favoarea ideii ariene germanice, ceea ce ar fi trezit chiar reacţia ierarhiei fasciste, ca urmare a unor informări consulare.

Toată această chestiune este un echivoc derivat din incompetenţă şi din informarea defectuoasă. Trebuie să se ştie că, în studiile moderne asupra raselor, termenul de «arian» sau chiar «nordic» nu înseamnă de fapt «german»; acest termen este, în schimb, sinonim cu acela de «indo-european» şi desemnează propriu-zis o rasă primordială preistorică, din care se vor fi născut primii creatori ai civilizaţiilor hindusă, persană, greacă, romană, şi ale cărei ultime ramuri barbarizate ar fi germanii. Toate acestea sunt indicate cât se poate de clar în lucrările mele *Revoltă împotriva lumii moderne* şi *Sinteză a doctrinei despre rasă*. Rasismul pe care l-am apărat, departe de a fi un «extremism», se numără printre tentativele pe care le întreprinsesem şi în alte domenii, cu scopul de a rectifica idei care în fascism, ca şi în naţional-socialism, se dezvoltau într-o direcţie deviată. Astfel, am opus rasismului materialist şi vulgar antisemit un rasism spiritual, introducând conceptul de «rasă a spiritului» şi dezvoltând pe această bază o doctrină originală. Idealului arian germanic, susţinut de naziști, i-am contrapus idealul arian roman; am atacat, într-adevăr, ideea confuză de latinitate, dar nu în favoarea ideii germanice, ci pentru a exalta conceptul de pură romanitate, concepută ca forţă augustă şi originară, mai presus tot ceea ce este generic latin.

Nu e suficient. Raportorul Procuraturii pare să ignore că respectivei mele conferinţe, al cărei titlu semnificativ era «Revoluţia ario-romană a Italiei fasciste», i-au urmat alte conferinţe, în diferite oraşe germane, al căror text în italiană îl prezint extras din *Rassegna italiana* şi în care am pus în evidenţă ceea ce putea oferi antica idee clasică şi romană pentru a îndrepta diferite idei în vogă în Germania, ridicându-le la un nivel superior, spiritual. E posibil ca vreun consul italian din străinătate, ignorând astfel de studii, să fi trimis informări alarmante. Însă, în privinţa preocupării pe care rasismul meu ar fi iscat-o până şi în ierarhia fascistă, lucrurile stau cu totul altfel. În urma acestor conferinţe, Mussolini, din iniţiativă personală, a ţinut să-mi vorbească, pentru a-mi comunica aprobarea sa cu privire la formulările mele rasiste, considerându-le în măsură să asigure gândirii italiene o poziţie independentă, ba chiar superioară, faţă de ideologia nazistă – fapt despre care şeful de pe atunci al Oficiului Rasei, Dr. Luchini, ar putea să aducă mărturie exactă. Şi trebuie să spun că această recunoaştere făcută spontan de Mussolini în faţa unui ne-fascist, adică a unuia neînscris în partid, este una dintre amintirile cele mai flatante ale vieţii mele. În orice caz, trebuie să spun că teoria rasei, în ansamblul ideilor susţinute de mine, nu reprezintă decât un capitol pe de-a-ntregul subordonat şi secundar, în pofida a ceea ce cred unii.

Când, în sfârşit, Procuratura semnalează că, pentru o anumită perioadă, în vremea fascismului, aş fi fost «supravegheat» pentru motive indicate obscur – personale şi, se adaugă, pentru... activităţi magice! –, aceasta este cel puţin lipsă de pudoare, fiindcă ar fi bine să ne amintim de care persoană anume asculta pe atunci, în mod servil, Procuratura, ai cărei funcţionari erau cu toţii înscrişi în fascii, în vreme ce eu n-am fost niciodată înregimentat. Am afirmat o gândire independentă, aşa cum o voi demonstra imediat, iar în fascism am avut fie prieteni devotaţi, fie duşmani de moarte, care au încercat prin toate mijloacele să-mi şubrezească poziţia, punând în circulaţie scorneli de tot felul. Printre astfel de duşmani s-au numărat şi Starace[1] cu acoliţii săi, care au încercat chiar să se servească de Procuratura acelor timpuri, însă cu rezultate nule. Iar astăzi se pare că Procuratura nu şovăie să dezgroape aceste poveşti de demult, folosite ieri pentru a mă face să par antifascist, iar azi pentru a confirma acuzaţia de fascism!

De ce nu se spune, mai degrabă, că în 1930 Biroul Politic al Procuraturii m-a denunţat în vederea suspendării periodicului *La Torre*, pe care-l conduceam. Şi pentru care motiv? Pentru «atacuri împotriva *squadrismului*»[2]. Firește, nu era vorba despre *squadrismul* în sine, ci doar de nişte flibustieri [piraţi] care, sub paravanul fascismului şi *squadrismului*, îşi permiteau tot felul de lucruri şi care, pentru a scăpa de mine, care-i atacam, s-au servit, sub protecţia lui Starace, chiar şi de poliţie.

Nu pretind câtuşi de puţin să mă prezint nici ca antifascist, nici ca victimă a fascismului. Amintesc însă de toate acestea pentru a scoate la lumină mijloacele care se folosesc împotriva mea.

Odată precizate toate acestea şi limpezit orice context tendenţios, trec la chestiunea de fapt, privitoare la acuzaţa de a fi susţinut «idei proprii fascismului». Dar aici mă găsesc perplex, fiindcă acuzarea nu catadicsește să menţioneze articolele de care este vorba, nici nu indică – după cum ar cere uzanţa – pasajele anume corespunzătoare termenilor delictului, aşa cum nu indică nici care ar fi respectivele «idei proprii fascismului».

(Aici Procurorul – Dr. Sangiorgi – declară că nu este vorba despre nişte pasaje anume din scrierile lui Evola, ci de spiritul lor general. Cât despre ideile proprii fascismului, adaugă că în această privinţă poate fi vorba despre monocraţie, ierarhism şi despre conceptul de aristocraţie sau elitism. După ce, la cerere, toate acestea au fost consemnate întocmai, Evola îşi reia apărarea) [notă preluată din *Quaderni...*].

Bine. În privinţa monocraţiei, acesta nu este decât un alt nume prin care se desemnează monarhia, în înţelesul originar, nu neapărat dinastic, al termenului. În privinţa ierarhismului, voi spune răspicat din capul locului: eu apăr ideea de ierarhie, nu de ierarhism. Precizate fiind acestea, trebuie să observ că, dacă aceştia sunt termenii acuzării, aş putea avea onoarea să văd pe aceeaşi bancă a acuzaţilor persoane ca Aristotel, Platon, Dante din *De Monarchia* şi tot aşa, până la un Metternich sau un Bismarck[3]. Resping acuzaţia că aş susţine idei proprii

(urmare în pag. 6)

... UN OM ÎN MIJLOCUL RUINELOR ...

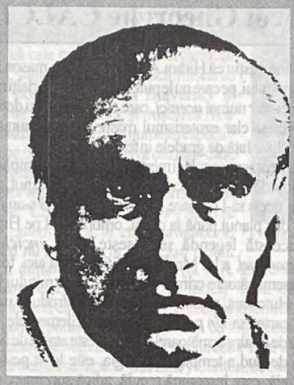

Anul acesta marchează centenarul naşterii lui Julius Evola (1898-1974), cunoscut filosof al culturii şi cercetător al doctrinelor tradiţionale (comparat adeseori cu René Guénon – mai ales pentru a sa *Rivolta contro il mondo moderno* (1934), pandant al celebrei *La crise du monde moderne* (1931) – sau cu principalii discipoli ai acestuia), dar şi teoretician fidel al dreptei europene (depăşind limitele ideologice ale fascismului mussolinian şi apropiindu-se, în multe privinţe, de doctrina spiritualistă a legionarismului românesc închegată în scrierile lui Corneliu Codreanu).

Reamintim că Evola a cunoscut îndeaproape «tragedia legionară» şi pe Codreanu însuşi, pe care-l evocă admirativ în multe dintre scrierile sale. Întâlnirea cu «Căpitanul», de la Bucureşti, din martie 1938, a constituit pentru savantul italian o adevărată revelaţie (a se vedea, în românește, recentul volum *Naţionalism şi ascezǎ. Reflecţii asupra fenomenului legionar*, Ed. FRONDE, Alba Iulia-Paris, 1998, precedat de un excelent studiu introductiv – «Evola şi România» – al d-lui Claudio Mutti).

Evola a fost urmărit, ca şi alţi iluştri intelectuali de dreapta, de inchizitorii ideologici ai stângii postbelice, iar în 1951 i s-a intentat un proces penibil, sub dubla acuzaţie că ar fi uneltit pentru refacerea partidului fascist şi că ar fi exaltat în mod public idei proprii fascismului. Avocatul său a fost Francesco Carnelutti, jurist de prestigiu internaţional; deosebit de riguroasă şi de semnificativă rămâne însă autoapărarea sa (a se vedea Julius Evola, *Autodifesa*, Quaderni di testi evoliani – No. 2, Fondazione «Julius Evola», Roma; o ediţie spaniolă adnotată a fost publicată în 1986 de *Ciudad de los Césares*, iar textul a fost reprodus şi într-unul din numerele recente ale revistei de la Santiago – anul X, nr. 49, iunie-august 1998, pp. 15-20 – pe care o primim regulat la Redacţie, cu deosebită bucurie), oferită acum pentru prima oară în traducere românească (prima parte a fost publicată în numărul trecut). Cele câteva note de subsol le-am preluat fie din *Ciudad de los Césares*, fie din *Quaderni di testi evoliani*, cu unele ajustări). Deşi s-a cerut oficial o pedeapsă cu opt luni de închisoare, tribunalul a sfârşit prin a-l absolvi deplin (20 noiembrie 1951).

Autopărarea* lui Evola aminteşte de alte autoapărări de acelaşi gen din primii ani de după război, cum au fost şi la noi, de pildă, cele ale lui Radu Gyr sau Mircea Vulcănescu (cărora însă condiţiile social-politice le-au fost fatale), răspunzând unor capete de acuzare destul de asemănătoare, ceea ce vădeşte, o dată în plus, unitatea ideologică a stângismului vindicativ, dincolo de regimuri şi meridiane... *(R. C.)

---

[1] Ahille Starace, secretar al Partidului Naţional Fascist (1931-39), sub conducerea căruia partidul s-a transformat într-un mijloc draconic de înregimentare birocratică a întregii vieţi publice italiene.

[2] De la *squadra*, «escadron, echipă, grupă, brigadă»; în timpul fascismului, corp sau grup de asalt. *Squadrismo* s-ar putea traduce prin «brigadism» (n. trad.).

[3] «Poliţia îi caută şi pe ei!», a exclamat în acest punct, amuzându-se, avocatul Carnelutti.

MASONERIA ŞI ORGANIZAŢIILE INTERNAŢIONALE

Preot Gheorghe CALCIU

Articolul de faţă este determinat de apariţia unei cărţi a lui Daniel Beresniak: *Francmasoneria* (publicată în versiune românească la Editura Humanitas, Bucureşti, 1996, în traducerea Malvinei Măgureanu). Ţinem să facem de la început, o precizare: Beresniak este un mason convins, cu funcţii importante în masoneria franceză; a scris mai multe cărţi în favoarea acestei organizaţii şi este, într-o mare măsură, discipolul lui Albert Pike, gradul 33, doctrinarul masoneriei, Mare Comandor, care a trăit între 1859-1891. Cartea lui A. Pike, un fel de tratat de doctrină masonică, este intitulată *Morala şi dogma Vechiului şi Acceptatului Rit scoţian al Masoneriei*.

Ediţia americană din 1962, pe care o posed, are 860 pagini, plus un rezumat al principiilor, în ordine alfabetică, făcut de T. W. Hugo şi numărând, la rândul lui, 218 pagini. O carte masivă, plină de învăţăminte masonice, în care autorul prezintă amănunţit doctrina şi gradele masoneriei, explicând funcţiile fiecărui grad, dar trecând sub tăcere absolută orice explicaţie despre gradul 33. De altfel, chiar în prefaţa cărţii, ni se dau titlurile şi gradele "corecte" ale masoneriei, de la 1 la 32. Gradul 33 nu este nici măcar menţionat! Citâm, pe alese, câteva din aceste titluri şi grade: Grad 1: *Ucenic*; Grad 4: *Maestru secret*; Grad 16: *Prinţ al Ierusalimului*; Grad 25: *Cavaler al Şarpelui de Aramă*; Grad 30: *Cavaler Kadoş* (înseamnă, în ebraică, pus de o parte, sfânt); Grad 31: *Inspector Inchizitor*; Grad 32: *Maestru al Secretului Regal*. După cum vedem, abundă numirile ebraice şi termenul "secret", ceea ce întăreşte o dată mai mult, dacă mai era nevoie, caracterul conspirativ şi esoteric al masoneriei.

În prezentul articol ne vom ocupa de cartea lui Beresniak, pentru a vedea cum un mason important confirmă multe din cele ce s-au scris despre scopurile secrete al masoneriei. Vom folosi şi alte lucrări antimasonice: *Noua Ordine Mondială* a lui A. Ralph Epperson şi *Congresul Baptiştilor din Sud şi Masoneria* a lui James Holy, un baptist din Texas, ca şi alte lucrări care sunt numai consultate, plus o carte importantă a lui John Robinson, *Proofs of a Conspiracy*, 1798.

James Holy constată că secolele 19 şi 20 sunt caracterizate de o explozie a activităţii religioase, atât în Bisericile clasice - Catolică şi Ortodoxă - cât şi în "aşa-numitele secte", ca şi în organizaţiile numite "culte". În plus, aceeaşi explozie se vede şi în organizaţiile religioase oculte. Definiţia *ocultului* este: ceva ţinut intenţionat ascuns; nedescoperit altora; care foloseşte acţiunea sau influenţa agenţilor supranaturali, sau cunoştinţe secrete.

Vom porni de la cartea lui Beresniak - *Francmasoneria* - prin care el afirmă acţiunile benefice ale acestei organizaţii pentru umanitate. Poziţia noastră este cea creştină şi de pe această poziţie vom analiza scrierea lui şi pe cele ale altor masoni. Creştinismul a devenit ţinta tuturor atacurilor care, deşi par a veni din direcţii diferite, sunt concertate de un grup ocult ce urmăreşte distrugerea creştinismului, folosind toate mijloacele: de la denigrare şi minciună, până la cultele orientale, menite a înlocui spiritualitatea creştină cu o mistică falsă din Asia.

Cartea lui Beresniak, evident, este pentru consumul publicului larg şi are misiunea de a face masoneria simpatică omului de rând. De aceea, el nici nu merge la straturile ascunse ale masoneriei, la secretele ei, la acţiunile ei subterane, ci porneşte de la constructorii de catedrale - de la constructorii în piatră, în general -, de la această breaslă care era preocupată să-şi apere anumite secrete privind arhitectura şi tăierea pietrei, cu intenţia netă de a arăta că acestea sunt singurele "faimoase secrete" de care masoneria este acuzată. Lucrul acesta nu-l împiedică însă pe Beresniak să greşească în unele afirmaţii, ca orice individ care ascunde ceva şi care trebuie să facă afirmaţii *pro domo*, chiar dacă le maschează. La pagina 12, el spune: "Odinioară, masonii trebuiau să aparţină Religiei ţării lor, dar astăzi vor trebui să aparţină Religiei cu care toată lumea este de acord, adică să fie oameni de bine, cinstiţi şi loiali, oricare ar fi denumirile sau religiile care ne ajută să-i cunoaştem."

Internaţionalizarea unei religii speciale, ascunse şi misterioase, este ţinta masoneriei. La baza masoneriei secrete, a celor iniţiaţi, stă însă o răzbunare pentru o crimă legendară şi căreia masonii îi dau o interpretare mistică, spirituală. A. Ralph Epperson, în cartea citată de noi (*Noua Ordine Mondială*, Publius Press, Tucson, Arizona, 1995), ne relatează că ceremonia iniţierii masonice este ţesută în jurul acestei legende. Ea este legată de construirea Templului lui Solomon.

În *Cartea Regilor* (capitolele 5, 6 şi 7) se vorbeşte despre construirea Templului de către Solomon şi a casei lui. Erau două construcţii măreţe, pline de marmură, cedru, aur şi alte metale. Într-o scrisoare către Hiram, regele Tirului, Solomon se plânge că evreii nu erau pricepuţi în arta tăierii lemnului, aşa cum erau sidonienii, şi cere meşteri de la rege. La capitolul 7, este pomenit numele unui mare meşter trimis de Hiram, numit tot Hiram, pe care masonii, pe baza legendelor, îl numesc Hiram Abif, despre care Biblia ne spune că era fiul unei văduve, prin de pricepere, de meşteşug şi de ştiinţa de a face orice lucru de aramă (*III Regi* 1:14).

Masonii susţin că Hiram Abif era *maestru* mason şi deţinea secretele gradului, pe care nu le putea destăinui celorlalţi muncitori, masoni şi ei, dar numai *ucenici*, care deci nu puteau deţine aceste secrete. Reiese clar ezoterismul masoneriei, nu numai faţă de străini, ci chiar faţă de gradele inferioare.

Cei cincisprezece colegi meşteşugari, văzând templul terminat şi ei neposedând încă secretul construcţiei deţinut numai de Hiram, au decis să-l omoare. Doisprezece din ei s-au retras, dar trei şi-au dus planul până la capăt, omorându-l pe Hiram Abif. (Toată această legendă se găseşte în *O enciclopedie a Francmasoneriei*, a lui Mackey, p. 564). Până aici, totul pare o legendă asemănătoare crimei din *Miorita*, sau mitului lui Osiris. Dar Rex Hutchens, mason cu gradul 32, introduce un element mistic în cartea sa *Un pod spre Lumină*. Elementele simbolice introduse de el sunt următoarele: Hiram este atacat de ucigaşii lui la poarta de Sud a templului cu rigla, este lovit peste gură cu această riglă, care înseamnă regulă, adică suprimarea libertăţii prin impunerea unei anumite conduite; la poarta de vest este atacat cu echerul în inimă, ceea ce reprezintă uniunea religiei cu puterea civilă, adică introducerea controlului şi asupra stărilor emoţionale, impunerea a ceea ce trebuie să crezi; la poarta de est, Hiram este ucis cu o lovitură de ciocan în cap, adică impunerea controlului intelectual prin forţă brută. Din această interpretare a lui Hutchens reiese limpede că duşmanii masoneriei sunt *statul*, *religia* şi *masele*, cele trei categorii sociale care trebuie distruse, cu toate regulile lor, totul intrând în mâna Marelui Maestru, urmaşul lui Hiram, pe care nimeni nu-l cunoaşte, decât un cerc foarte restrâns de iniţiaţi. De altfel, la p. 73, Hutchens ne explică simbolurile şi mai clar: "...asasinii săi [ai lui Hiram] simbolizează tirania, ignoranţa şi intoleranţa sau fanatismul." Aceste simboluri acoperă perfect elementele sociale de mai sus.

Revenind la cartea lui Beresniak care acordă masonului cele mai minunate calităţi, pentru o uşoară autocritică, el introduce consideraţia despre Frederic cel Mare al Prusiei, mason, tolerant chiar şi faţă de ateism, dar care era un războinic şi a sacrificat multe vieţi pentru ambiţia lui, încălcând deci principiile umanitare ale masoneriei.

Dacă cineva merge la uriaşul Templu masonic din Alexandria, statul Virginia, va vedea, pe pereţii sălii de jos, portretele a patruspreze presedinţi ai Americii care au fost masoni, între care şi fratele Truman, care a aruncat primele bombe atomice peste populaţia Japoniei, nu peste armata combatantă, deschizând astfel ciclul crimelor în masă ale războiului total, care nu se mai duce între armate şi armate, ci în spatele frontului, prin decimarea populaţiei civile nevinovate: copii, femei, bătrâni, etc. Truman era şi un foarte pios membru al Bisericii Baptiste de Sud...

Interesantă este partea de iniţiere despre care vorbeşte Beresniak. Candidatul este izolat într-un cabinet de meditaţie, după ce fratele care are grijă de el îi ia toate obiectele metalice pe care le posedă: ceas, bijuterii, bani, etc. Ca la Securitate! Oare cine i-o fi luând şireturile şi cureaua de la pantaloni?

Referindu-se la faptul că masonii se mai numesc şi fiii văduvei, Beresniak face apel la legenda lui Hiram, dar se face că nu cunoaşte interpretarea lui Hutchens, deşi cartea acestuia a fost aprobată de Consiliul Suprem al Gradului 33 al Francmasoneriei de Rit Scoţian, ceea ce îi acordă o autoritate extraordinară. Beresniak precizează: "Se cuvine să remarcăm lipsa tatălui şi în legendele despre Hristos, Krişna, Mithra, Sargon şi Moise", punând la grămadă creştinismul cu toate legendele şi miturile folclorice. În ceea ce priveşte secretele masoneriei, Beresniak răspunde cu seninătate dezarmantă că singurul secret al masoneriei este cel de "reţete", aşa cum întrebi un artist de mare succes: "Care este secretul artei dumneavoastră?", iar el îţi va vorbi despre reţeta lui.

După ce trece în revistă o serie de realizări ale masoneriei, cum ar fi *Enciclopedia Franceză* (al cărui inspirator a fost cavalerul mason de Ramsay), Beresniak se străduieşte să ne convingă de faptul că Revoluţia Franceză nu este opera masonilor, că au fost masoni şi în revoluţie şi împotriva ei, dar nu ei sunt autorii, ceea ce este inexact, după cum este inexactă afirmaţia lor că nu au avut nici un rol în revoluţia comunistă din Rusia. Principiile proclamate de Revoluţia Franceză sunt lozinci strict masonice: "Libertate, egalitate, fraternitate". [*A se vedea şi pag. 13 a numărului de faţă, care tratează chiar această problemă* - n. Red].

În templul masonic din Virginia, există un colţ mai neînsemnat, unde poţi găsi o foaie pe care scrie că, în 1789, G.W. Snyder din oraşul Frederik, Statul Maryland din America, a trimis o scrisoare preşedintelui George Washington, însoţită de cartea lui John Robinson, intitulată *Proofs of a Conspiracy*, în care se arată amestecul masoneriei în Revoluţia Franceză şi alte "rebeliuni" şi-l conjură să nu susţină masoneria. Ca dovadă, se află acolo volumul *Proofs of a Conspiracy*. În foaia de hârtie se menţionează că George Washington a răspuns lui Snyder, spunându-i că el nu crede în afirmaţiile lui Robinson. Nu există însă nici scrisoarea lui Snyder, nici răspunsul lui Washington, fie în original, fie în copie, ceea ce aruncă un dubiu asupra răspunsului.

Robinson a fost un membru marcant al masoneriei engleze, cu largă audienţă în toate lojile europene, inclusiv din Rusia, încât a cunoscut toate maşinaţiile masonice. El constată că lojile devin acoperişul unor idei pe care, dacă membrii lojii le-ar exprima public, ar duce la arestarea lor de către autorităţi. Astfel, prin creşterea agresivităţii ideilor şi a acceptării lor de către masonerie, lojile ajung asociaţii care urmăresc "să smulgă din rădăcini toate instituţiile religioase şi să răstoarne toate guvernele lumii." Spre surprinderea lui, el observă că o serie de preoţi şi prelaţi catolici fac parte din masonerie şi citează pe Abatele de Sièyes şi pe Episcopul de Autun (care s-a intitulat "cetăţean al lumii"). Protestanţii luau lojile, literalmente, cu asalt, în Anglia şi Germania. Discursurile care se ţineau la întrunirile masonice aveau ca ţinte permanente Biserica, patriotismul, regalitatea, toate constituind un complot prin care naţiunile să fie supuse organizaţiei masonice. Membrii catolici ai lojilor se lăudau că ei au infiltrat pe iezuiţi în aşa măsură, încât toate veniturile acestui ordin religios erau controlate de loji.

Robinson se ocupă, în amănunt, de aproape întreaga masonerie europeană, pe care a cunoscut-o în amănunţime, ţinta lui fiind să prevină ţările europene împotriva acestui complot internaţional al lojilor. Sunt şi unele detalii pe care autorul le dă în cartea lui, ca dovezi ale acţiunilor anticreştine ale masoneriei, demonstrând că cel ce intră în masonerie cunoaşte, în treptele pe care le parcurge, numeroase iniţieri anticreştine deschise. Ca exemplu dă iniţierea în gradul de Cavaler al Soarelui sau Prinţ Adept, gradul 28, care pare a fi o treaptă extrem de importantă, pentru că A. Pike îi acordă 243 de pagini în cartea sa. Candidatul este întrebat ce oră e şi el răspunde: "Între oameni e întuneric, în lojă e amiază, căci Hesperus [steaua Europei] este întunecată de fumul tămâii aduse de superstiţia despoţilor care se fac pe sine zei".

În capitolul dedicat iniţierii în gradul 28, A. Pike vorbeşte despre zeii naturii la toate popoarele vechi, dându-le o consideraţie egală. El afirmă, la p. 777, că cel ce doreşte să atingă înţelegerea Marelui Cuvânt şi să posede Marele Secret trebuie să citească atent filosofii hermetişti şi, fără îndoială, va atinge iniţierea, cum au făcut-o şi alţii, dar trebuie să aibă ca cheie a alegoriilor dogma lui Hermes, conţinută în *Tablele de smarald*. De altfel, şi Holy vorbeşte despre activitatea furibundă a masoneriei împotriva creştinismului şi despre adorarea lui Lucifer ca zeu suprem. El afirmă că A. Pike, în cuvântul său din 14 iulie 1889, adresat ca instrucţiuni către al 23-lea Suprem Consiliu al Masoneriei Internaţionale, ţinut la Paris, a spus: "Ceea ce trebuie să spunem mulţimii este că noi adorăm un dumnezeu, dar fără superstiţie. Dar pentru voi, Mari Suverani şi Inspectori generali, vă spun, şi voi s-o repetaţi fraţilor din gradul 32, 31 şi 30, că Religia masonică trebuie să fie menţinută de noi, toţi cei iniţiaţi în cele mai înalte grade, *în puritatea doctrinei luciferice*. Dacă Lucifer nu ar fi dumnezeu, ar fi Adonai (care este zeul creştinilor) şi ale cărui fapte îi dovedesc cruzimea, perfidia şi ura faţă de om, barbaria şi repulsia faţă de ştiinţă..." (J.Holy, p.18)

Holy este american şi masoneria americană nu a rămas insensibilă la afirmaţiile lui. De aceea, organizaţia americană tinde tot mai mult să se desolidarizeze de Albert Pike. Ei susţin că Pike a căutat să facă din masonerie o religie, ceea ce nu este acceptat de conducerea masoneriei americane, care se consideră una deschisă, nu circumscrisă, cum este cea europeană. În micile afişe distribuite în diverse loji masonice vizitatorilor, ei vorbesc de larga deschidere a masoneriei locale, de acţiunile lor de binefacere, de faptul că se trag din constructorii de catedrale şi că nu au secrete, nici mistere. Sensul lor este de a face bine şi ei nu se implică în politică. Masoneria europeană, da, ea se implică în politică, spun ei, dar nu cea americană. Atunci de ce 14 preşedinţi ai Statelor Unite (ultimul dintre ei fiind Ford) au fost masoni şi ei se laudă cu acest lucru?

Dacă, într-adevăr, masoneria nu ar fi decât o organizaţie memorială, celebrând simbolic numai secretele marilor zidari şi constructori în piatră ai Evului Mediu, de ce atunci atâtea taine? De ce gradele inferioare nu cunosc secretele gradelor superioare? Şi, în fond, câte grade sunt în masonerie? Ideea general acceptată este că sunt 33 de grade, dar Robinson vorbeşte, în cartea lui, de un individ grad 36 pe care el l-a cunoscut şi nu afirmă că acesta ar fi fost cel mai înalt grad. Masoneria încearcă să ne convingă că ea nu este decât un fel de club, aşa cum satan încearcă, în vremurile mai noi, să ne convingă că el nu există şi, deci, nu există nici păcatul. Totul ne este îngăduit.

Amestecul masoneriei în politica Statelor Unite nu mai are nevoie să fie demonstrată, cu atât mai puţin amestecul masoneriei europene. Beresniak este mai cinstit în această privinţă şi afirmă cu trufie că toate marile organizaţii politice internaţionale sunt creaţii ale masoneriei (vezi p. 55). Implicarea francmasoneriei în Revoluţia Franceză - şi, mai târziu, în cea comunistă - este evidentă. Din cauza acestui amestec în Revoluţia Franceză a masoneriei, Ecaterina a II-a interzice ☞

masoneria în Rusia, după peste 35 de ani de susţinere a ei. În 1799, în *Memoirs Illustrating the History of Jacobins*, se scrie despre toate relele făcute de masonerie în societatea europeană.

Nonşalanţa cu care Beresniak trece peste toate dificultăţile pe care istoria masoneriei şi implicarea ei în marile revoluţii criminale ale lumii le ridică este de prost augur: el crede că se adresează unui public absolut ignorant şi uşor de manipulat. Totuşi nu poate trece peste anumite secrete ale ritualului masonic şi justifică interdicţia pentru gradele inferioare de a participa la ceremonia decernării gradelor de sus, ca şi la adunările masoneriei de vârf, afirmând că aceste ceremonii sunt atât de extraordinar de înalte, încât cel nepregătit s-ar putea sminti. Deci este limpede că oricine intră în lojă vine din întunericul necunoştinţei, este incapabil să înţeleagă misterele masonice şi numai treptat-treptat, primind "lumina", ajunge să înţeleagă. Candidatul la gradul 16 jură "că orice religie cu forme simple sau ceremonii şi practici externe trebuie sfărâmată, pentru că nu este decât o formă moartă, fără suflet, şi că Masoneria Vechiului şi Acceptatului Rit, fondat pe doctrina simplă şi pură a iubirii, toleranţei şi raţiunii, trebuie să fie eternă" (*Masoneria de Rit Scoţian*, vol. II, p.404)

În faţa acestei afirmaţii, care face din masonerie suprema doctrină a iubirii şi toleranţei, cum poate un creştin să mai fie mason? Cum poate un ierarh, adeseori din vârfurile Bisericii Catolice sau Ortodoxe, să mai rămână în Biserică şi în funcţie? În numele cui un ierarh român, membru al masoneriei, dă binecuvântarea sa preoţilor şi credincioşilor? În numele masoneriei? Al lui Lucifer? Biserica Ortodoxă şi Catolică ar trebui, fără nici o reticenţă, să excludă preoţii şi ierarhii masoni, pentru că ei nu mai slujesc Biserica, nici pe Hristos, ci o organizaţie profund anticreştină.

Beresniak îşi exprimă cu clamoare poziţia anticatolică. El afirmă că Spania şi Portugalia, unde Biserica a condamnat şi chiar ars pe masoni, care erau toţi oameni de mare valoare, au rămas înapoiate (ceea ce este un neadevăr sfruntat), pe când "în Anglia şi, în general, în ţările *unde preoţii nu sunt mediatori divini* ...lojile nu au întâlnit împotrivire şi ele nu au trebuit să se împotrivească, la rândul lor, Bisericii" (p.41). Iarăşi revin şi întreb pe preoţii şi ierarhii celor două Biserici Apostolice care sunt masoni: pe cine slujiţi voi, pe care masoneria vă neagă dintru început şi ştiţi că vă neagă preoţia? Un preot român, de curând venit în America într-o scurtă vizită, îmi spunea că un student la Teologie (ortodoxă) i-a arătat şorţul de mason pe care îl poartă cu el mereu. Nu poartă Sfânta Scriptură, nici Cartea de Rugăciuni, ci şorţul masonic!

Unul din idealurile urmărite cu perseverenţă de masonerie este desfiinţarea religiilor, a creştinismului în special, aşa cum am arătat deja, şi a naţiunilor, urmărind crearea unei singure naţiuni şi a unui singur guvern mondial, cu o nouă ordine mondială, care va permite membrilor francmasoneriei să devină conducătorii întregii omeniri. Naţiunile, monarhiile sunt piedici foarte serioase în faţa acestui plan diabolic. De aceea, una din lozincile Revoluţiei Franceze era: "Cu maţele ultimului popă, vom spânzura pe ultimul rege!".

Beresniak ne anunţă acest plan de dominare fără ocoluri: "În secolul nostru, datorăm francmasoneriei câteva organizaţii internaţionale: Societatea Naţiunilor - devenită ONU -, Crucea Roşie, Liga Drepturilor Omului, Planingul familial. Putem cunoaşte influenţa masonilor peste tot unde se exprimă voinţa de a fi liber şi de afirmare a demnităţii umane" (p. 55).

Este evident scopul dominării masoneriei prin aceste organizaţii internaţionale care caută desfiinţarea naţiunilor şi a libertăţii lor, economia dirijată de un guvern internaţional, puterea lor de a decide dacă o naţiune are dreptul să aibă copii pentru a supravieţui sau trebuie să piară, dacă membrii unei naţiuni au dreptul să mai trăiască sau să piară prin înfometare, în urma embargourilor economice împotriva popoarelor care nu se supun necondiţionat, etc. Toate aceste idei internaţionaliste îşi au sursa în doctrina masonică şi ele au constituit programul de bază al revoluţiilor din Franţa şi Rusia: aceste revoluţii programau amândouă un guvern internaţional, distrugerea credinţei, raţionalizarea religiei, desfiinţarea regalităţii. Cine citeşte istoria Revoluţiei Franceze, va vedea cu groază cum, la Lyon, sute de călugări şi călugăriţe catolice franceze au fost dezbrăcaţi la piele, legaţi cu funii - un călugăr cu o maică - în poziţii obscene şi apoi aruncaţi în apele Ronului, spre a fi înecaţi. Mulţi dintre aceşti martiri ai credinţei catolice au fost culeşi apoi de credincioşi şi îngropaţi în taină.

Albert Pike, Suveranul Mare Comandor al Masoneriei, scrie în cartea lui: "Lumea ne va declara curând ca Suverani şi Pontifi. Noi vom constitui echilibrul universului şi vom fi conducători peste stăpânii lumii" (p. 817). Este evident că Pike vorbeşte despre o dictatură absolută a masoneriei, care va stăpâni în mod egal peste religie (pontifi) şi peste politică (suverani). De fapt, el citează aici din doctrina Templierilor, din care masoneria pretinde că se trage într-o mare măsură. Toate acestea sunt învăţăminte de iniţiere în gradul 30, Cavaler *Kadoş*. Tot în aceste învăţăminte, ca şi în multe alte locuri, Pike afirmă duşmănia de moarte a masoneriei, prin aluzie la templieri, împotriva tiarei papale. Această vrăjmăşie, afirmată aproape peste tot în scrierile masonice mai vechi, a fost preluată de aproape toate sectele creştine rupte din trunchiul catolicismului, ceea ce demonstrează, cel puţin în parte, care este originea sciziunilor Bisericii apusene.

Pentru a ilustra ce mari personalităţi a avut şi are masoneria, Beresniak dă multe nume celebre: Goethe, Lessing, Mozart, Puşkin, majoritatea mareşalilor lui Napoleon, regi ai Angliei, regi ai Suediei, Proudhon (teoreticianul anarhismului), Simon Bolívar, Bakunin etc. Observăm că cele mai anticreştine organizaţii "religioase" sunt de origine masonică: mişcarea teosofică, pornită de Anna Blavatsky şi continuată de Annie Besant, şi mişcarea *New Age*. Aceasta din urmă şi-a luat numele respectiv ca o opoziţie declarată împotriva *old age*-ului, adică a religiei creştine.

Un autor anti-*New Age*, Texe Marrs, afirmă următoarele: "Credinciosului din *New Age* i se spune: *Ai putea fi zeu în clipa următoare, numai dacă nu ar exista în jur aceşti oribili creştini, cu atitudinile lor otrăvite*" (la A.R. Epperson, *Noua Ordine Mondială*, pp. 27-28). De altfel, ideea de bază a newageiştilor este că ei sunt chemaţi să conducă politica lumii, că ei poartă geniul politic în structura lor şi că toţi trebuie să li se supună. Fiecare newageist are un spirit director care îl ghidează şi-i spune ce trebuie să facă. D-na Hillary Clinton, de exemplu, are două spirite cu care vorbeşte: unul este tatăl ei, celălalt este spiritul Helenei Roosevelt. Prima Doamnă a Americii a afirmat acest lucru public, redând în faţa camerelor de luat vederi discuţiile politice pe care le-a avut, în lungi şi repetate şedinţe, cu spiritul răposatei Helena Roosevelt.

Masoni new-yorkezi la a 217 -a aniversare a naşterii lui George Washington

Beresniak trece uşor peste ceremoniile de iniţiere, dar J. Holy, care este mai analitic şi care are un scop precis al cărţii sale, şi anume să demonstreze Bisericii Baptiste de Sud, invadată de masoni (el însuşi spune că a crescut cu două cărţi fundamentale: Biblia şi cartea lui Pike), că masoneria este o organizaţie satanică, insistă asupra acestor ceremonii. El afirmă (cu citate din *Scotch Rite Masonry Illustrated*, vol.2, p.259) că, la iniţierea în gradul 30, Întreit Puternicul Mare Maestru se adresează celui ce este iniţiat: "Până acum ai văzut în masonerie numai embleme şi simboluri. Acum trebuie să vezi în ea nu altceva, ci numai realitatea. Eşti gata să repudiezi orice prejudecată şi să asculţi, fără rezerve, tot ce ţi se va porunci să faci pentru binele umanităţii?" (p.28).

Cei care au citit cartea lui L. Tolstoi, *Război şi pace*, îşi amintesc, probabil, de iniţierea lui Bezuhov în masonerie. Tot ce spune Tolstoi acolo are, oarecum, ceva caricatural, dar dacă citim cartea lui J.Holy, care ne dă unele ceremonii de iniţiere în diverse grade masonice, vom vedea lucruri chiar mai macabre şi mai hilare decât în textul tolstoian. Astfel, la iniţierea în gradul 30, acţiunea se petrece pe rând, în patru apartamente decorate cu diferite semne oculte. În primul apartament, cu o lumină sepulcrală, este un mausoleu pe care se află un sicriu în care zace un cavaler îmbrăcat în alb, cu faţa acoperită. În jurul sicriului sunt trei cranii. O muzică înceată se aude, iar Întreit Puternicul Maestru îi spune celui iniţiat: "Frate, aceste obiecte ascund un mare mister. Eşti gata să treci prin toate încercările care te aşteaptă? Ele sunt înspăimântătoare, dar nu este nimic în ele să te sperie, dacă ai înţeles toate gradele prin care ai trecut până acum... Trebuie să-ţi aduni întreaga putere a minţii, pentru că totul va depinde numai de tine însuţi". Cavalerul din sicriu îl întreabă la rândul său, pe iniţiat: "Tu care ai venit să-mi tulburi pacea, teme-te de mânia mea; care îţi este dorinţa?". În privinţa identităţii cavalerului din coşciug, Pike spune că secretul lui ţine de Cabala. Albert Mackey ne explică de unde fiinţează Cabala, în cartea sa *Revised Encyclopedia of Freemasonry*, vol.1, p.166: "Cabala a fost predată de Dumnezeu unei companii selecte de îngeri, care au format o şcoală teosofică în Paradis. După căderea îngerilor, această doctrină cerească a fost comunicată, prin bunăvoinţă, copiilor neascultători ai pământului". Aşadar, compania selectă a îngerilor a fost formată din cei care se vor răscula împotriva lui Dumnezeu, sub conducerea lui Lucifer. Ei au comunicat-o lui Adam şi a ajuns până la Noe. Prin urmaşii lui Avraam, ajunge în Egipt; Moise a inclus Cabala în *Pentateuh*, prin care David şi Solomon au fost iniţiaţi în ea. În fine, Maestrul cel Întreit Puternic îngenunche în faţa sicriului, pune o coroană de lauri pe una din feţele, apoi intră în următorul apartament, unde îl ameninţă din nou pe candidat cu mânia secolelor trecute, dacă nu va fi ascultător fără rezerve. Oricum, secretul cavalerului din sicriu nu ne este descoperit (întreagă această descriere este preluată de J.Holy din cartea *Scotish Rite Masonry Illustrated*, publicată de Powner Company din Chicago).

Beresniak nu oboseşte să ne convingă că masoneria este doar organizaţia foştilor meşteri din Evul Mediu. Cu timpul, spune el, au intrat în masonerie intelectuali care, la început, erau numiţi *fraţi acceptaţi*; treptat, meseria în sine dispărând aşa cum era concepută în Evul Mediu, intelectualii au crescut ca număr, astfel că astăzi clasa mijlocie formează grosul masoneriei. Adevărul este că această clasă formează grosul de manevră, dar anumiţi intelectuali, oameni bogaţi şi politicieni conduc masoneria, ascund secretele ei de gradele inferioare şi sunt conducătorii statelor şi ai politicii internaţionale. Beresniak se contrazice pe el însuşi când afirmă că în masonerie sunt puţini milionari şi oameni cu influenţă largă, pentru ca apoi să se laude cu regii englezi sau suedezi şi cu înfiinţarea de către Masonerie a tuturor marilor organizaţii politice internaţionale. (Aş vrea să înţeleg şi eu cum micii meseriaşi şi intelectualii mărunţi pot face lucrul acesta!).

Secretele Masoneriei, nu numai faţă de lumea exterioară, ci chiar şi faţă de gradele inferioare masonice şi, mai mult chiar, în cadrul aceluiaşi grad, unde nu toţi cunosc toate secretele gradului respectiv, sunt uluitoare. Atunci, te întrebi, unde este "deschiderea" de care vorbesc masonii?

Jim Show, mason important din gradul 33, devenit creştin după ce a ajuns la gradul 32, a venit la Washington pentru iniţierea în gradul 33. A trecut prin iniţiere şi, la întrebarea: "Ce religie ai?", a răspuns că este creştin. De obicei, răspunsul corect, spune el, este: "Cred în religia celor vechi, în reîncarnare, etc". Jim a sesizat o reţinere la maeştrii organizatori. S-a simţit nesigur şi foarte neliniştit; când a ieşit candidatul care întrase după el, l-a întrebat ce a răspuns la problema credinţei. Acesta îi spuse că a răspuns: "Nu sunt creştin şi nici nu intenţionez să devin". Apoi a adăugat: "Mi-au spus că voi merge mai sus". Ce înseamnă această mergere mai sus? Epperson crede că sunt două straturi de cunoaştere şi iniţiere în gradul 33. Alţii cred că mai există şi grade superioare lui 33, dar nimeni nu ştie câte. Jim Show declară: "Părăsind masoneria, după 19 ani şi după atingerea gradului 33, ...mă simt dator să previn pe alţii să evite capcana demonică a masoneriei. După părerea lui Edith Starr Miller, în *Teocrazia Oculta*, gradul 33 e Marele Răzbunător al Marelui Maestru asasinat, adică al lui Hiram Abif.

Masoneria este organizaţie secretă internaţională, anticreştină şi satanică, pentru că masonii intenţionează să stabilească *o nouă ordine mondială* (ceea ce, în parte, au şi reuşit), înlocuind adevărul divin al creştinismului cu o religie fabricată de ei, sprijinită pe misterele egiptene ale lui Hermes Trismegistul, pe Cabală, pe secretele asiro-babiloniene, pe recunoaşterea ca adevăraţi dumnezei a tuturor zeilor păgâni. Albert Pike este un mistic al masoneriei, introdus în toate ştiinţele oculte şi expunând în cartea sa toate rătăcirile, un amestec obscur şi demonic de adevăr şi minciună, în care creştinismul este doar o parte a adevărului. El nu se ocupă de organizarea practică a masoneriei, nici de ritualul iniţierilor, ci caută fondarea dogmatică şi ocultă a doctrinei masonice. De aceea, fiecare capitol dedicat unui grad mason este o lungă înşiruire de învăţături dogmatice luate din doctrina templierilor, a Cabalei, a misterelor lui Hermes, a religiei asiro-babiloniene, etc.

"Masoneria... este totodată interpretarea marii cărţi a naturii, recitalul fenomenelor fizice şi astronomice, cea mai pură filosofie şi loc de depozitare, unde, ca într-un tezaur, sunt păstrate în siguranţă toate marile adevăruri ale revelaţiei primordiale care formează baza oricărei religii... Doctrina cabalistică a fost mereu religia înţelepţilor şi a celor ştiutori; pentru că ea, ca şi masoneria, tinde neîncetat spre perfecţiunea spirituală şi spre fuziunea crezurilor şi a naţionalităţilor lumii" (A.Pike, *Morala şi dogma Vechiului şi Acceptatului Rit Scoţian al Francmasoneriei*, cap. "Cavaler al Soarelui, sau Prinţ Adept", p.625).

Din această concepţie luciferică a superiorităţii masoneriei faţă de orice altă formă de credinţă sau gândire rezultă superbia masonică a conducerii lumii după bunul plac al unor indivizi care se socot unşi de nişte zei - care, de fapt, se reduc la Lucifer - de la care au primit dreptul de stăpânire a lumii. Ei recunosc pe Iisus Hristos, aşa cum şi diavolii Îl recunosc (şi se înfioară; cf. *Iac.* 2:19), dar nu încetează revolta împotriva Lui, pentru că sunt adepţi ai marelui răzvrătit Lucifer. Ca şi El, ei ştiu că sunt "stăpânii lumii acesteia" despre care Iisus a spus: "...şi El venind [Duhul Sfânt] va vădi lumea de păcat, de dreptate şi de judecată. De păcat, pentru că ei nu cred în Mine; de dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu şi nu Mă veţi mai vedea; şi de judecată, pentru că stăpânul acestei lumi a fost judecat" (*In.* 16:8-11).

Într-adevăr, *stăpânul lumii acesteia a şi fost judecat*. Oamenii ştiu acest lucru, dar fiii întunericului îi ţin în cursa lor prin foame, prin teroare, prin ignoranţă şi organizare lumească strictă, care pare invincibilă. Puterea lui Dumnezeu va risipi însă puterea stăpânului acestei lumi, cum omul risipeşte, printr-un simplu gest al mâinii, pânza-cursă a păianjenului.

FERIŢI-VĂ DE PROŞTI!

Motto:

"Feriţi-vă de proşti! De cele mai multe ori proştii sunt atei, intelectualişti până peste poate, comunitarişti şi foarte toleranţi în sensul unui dezmăţ al libertăţii. Au o mare rezervă faţă de cei care vorbesc în termenii credinţei şi ai naturii"...

Petre ŢUŢEA

Până în 1989 Biserica i-a preocupat pe puternicii vremii numai prin nevoia de a ţine sub control structura instituţională a acestui organism teandric (aşadar cu manifestări pământene, dar înrădăcinat în Absolut), situându-se pe poziţia paradoxală de a combate prin mijloace exclusiv lumeşti o realitate... supralumească. Dacă iniţial, prin ideologii şi primii practicanţi ai săi, comunismul a dus o luptă făţişă împotriva valorilor creştine, în ultimii ani, poate simţindu-se mai liniştit prin infiltrările realizate în ierarhia bisericească, nu a mai avut aceeaşi înverşunare de a combate religia creştină, având însă în continuare deosebită grijă în a realiza subordonarea instituţiei bisericeşti faţă de puterea statului comunist.

Interesant este faptul că după 1989 strategia comunistă de atacare a Bisericii, departe de a fi abandonată, a fost chiar îmbunătăţită de grupul "intelectualilor subţiri" (în convingeri), membri ai GDS şi producători ai revistei "22". Grupul menţionat a lansat, la scurtă vreme de la apariţia sa, conceptul de "societate civilă", ca formă neguvernamentală organizată a societăţii româneşti, legitimându-se imediat prin autodesemnarea ca "reprezentant" al acesteia, îndreptăţit aşadar să-şi generalizeze sentimentele cosmopolite şi atee, proiectându-le asupra fictivei "societăţi civile" menţionate. Linia revistei "22" nu este declarat anticreştină şi antinaţională, ba dimpotrivă, când pică bine, "stimabilii" nu ezită să afişeze cruciuliţe scoase ostentativ peste tricou, iar înainte de orice afirmaţie adversă nu uită să adoarmă atenţia ascultătorului (sau cititorului) prin declamarea de conjunctură a "credinţei", "creştinătăţii", "dragostei de neam" ş.a.m.d., demonstrând astfel o bună însuşire a strategiei lupului în blană de oaie. Observând dumnealor înfrângerea suferită de comunism în lupta împotriva credinţei în Dumnezeu, au purces la o schimbare de strategie: nu veţi găsi nicăieri în discursul lor combaterea făţişă a credinţei în Hristos. Ar însemna să se demaşte înainte de vreme. Priorităţile momentului sunt altele:

1. Defăimarea ierarhiei Bisericii Ortodoxe Române şi prin aceasta surparea autorităţii tradiţionale a Bisericii în societatea românească.

2. Atacarea elementelor fundamentale ale moralei creştine şi înlocuirea acesteia cu imoralitatea justificată prin mitul găunos al drepturilor omului.

Un exemplu elocvent despre cum se îmbină cele două "teme de lucru" ale GDS am găsit într-un număr recent al revistei lor, a cărei copertă proclama fără echivoc: "Dezincriminarea prostituţiei". Dat fiind că grupul cu pricina se numeşte "de dialog" cititorul avizat s-ar aştepta ca tema respectivă să fie tratată cu puncte de vedere diverse, reprezentative pentru societatea românească. Departe de aşa ceva, în centrul revistei, la rubrica "Interviul săptămânii", găsim o pledoarie pe două pagini în favoarea legalizării prostituţiei, realizată de preşedinta "Organizaţiei Naţionale a Femeilor" din partidul lui Petre Roman, a "Comisiei parlamentare pentru integrare europeană", ca şi a numeroase alte comitete şi comisii, pe numele său Mariana Stoica. Cu un cinism greu de mascat, d-na Stoica prezintă argumentele legalizării prostituţiei: necesitatea de a înlătura "peisajul dezagreabil" oferit de tinerele care se prostituează prin cel mult mai agreabil, nu-i aşa, al caselor de toleranţă, respectarea dreptului fiecărui om de a face ce crede de cuviinţă cu propriul trup, necesitatea asigurării unei pensii practicantelor, prin plata de taxe sau impozite ş.a.m.d. Cu alte cuvinte, ceea ce doreşte d-na Stoica este, în fapt, instituţionalizarea prostituţiei, introducerea acesteia în nomenclatorul de meserii şi, implicit, abolirea normelor moralei creştine a poporului român. Îi atragem atenţia înfocatei apărătoare a decăderii morale asupra a două aspecte implicate de iniţiativa respectivă:

1. După cum spune nesilită de nimeni, "prostituţia în ansamblul ei trebuie tratată din punct de vedere juridic". În acest sens, ar fi bine pentru dânsa să afle că articolul 328 Cod Penal, pe care intenţionează să-l schimbe, este urmat, în acelaşi Cod Penal, de articolul 329, care defineşte ca infracţiune şi "îndemnul ori înlesnirea practicării prostituţiei", adică tocmai ceea ce promovează autoarea.

2. D-na Stoica afirmă că este un om foarte credincios. Pe de altă parte, după propriile-i spuse, acţiunea pe care a iniţiat-o se situează pe poziţii opuse cu Biserica Ortodoxă (a cărei opinie o consideră "nefericită" şi a cărei voce va trebui redusă la tăcere de "puterile şi instituţiile statului"), iar imoralitatea este în opinia dânsei un fenomen laic, a cărui soluţionare este de domeniul faimoasei "societăţi civile". Acestea fiind datele problemei, există două posibilităţi: fie religia dumneaei, dacă există, este alta decât cea creştină (ceea ce ar explica multe, dar ar fi şi un motiv de nedumerire şi îngrijorare, având în vedere că este şi membră a Comisiei pentru Educaţie, Cultură şi Tineret a unei ţări majoritar creştin-ortodoxe), fie se consideră într-adevăr creştină şi, în acest caz, în mintea doamnei "preşedinte întru integrare europeană" se produce un fenomen pe care psihiatrii îl denumesc "glisare", în fapt o suprapunere a propriei imagini despre realitate peste realul propriu-zis. Din fericire, creştinismul, departe de a fi la discreţia interpretării personale, este conţinutul de credinţă şi taină transmis de păstrătoarea sa, Biserica lui Hristos.

*

D-na Stoica nu este desigur un fenomen singular. La momentul de faţă, revista citată (având ca stâlpi de redacţie pe Gabriel Andreescu şi Gabriela Adamesteanu - doi vajnici susţinători ai homosexualităţii, pe care o opun cu neruşinare "falsei normalităţi promovate de religie") şi grupul din jurul acesteia reprezintă deja un anumit tip de intelectual. Întrucât, în ceea ce-i priveşte, cea mai bună caracterizare am găsit-o în de curând publicatul *Jurnal de scriitor* al lui Dostoievski, în descrierea nobilimii ruse a anului 1800 ("toate-s vechi şi nouă toate..."), îmi voi permite o scurtă parafrazare:

*Parcă istoria însăşi i-a predestinat să reprezinte prin propria lor persoană, în forma cea mai pregnantă, ruptura de popor a marii majorităţi a păturii noastre culte. Separându-se de popor, ei, fireşte, l-au pierdut pe Dumnezeu. Cei mai zbuciumaţi dintre ei au devenit atei; cei mai indolenţi şi mai calmi au devenit indiferenţi. Poporului român nu-i nutresc decât dispreţ, închipuindu-şi şi crezând în acelaşi timp că-l iubesc şi îi doresc tot binele. Îl iubesc negativ, imaginându-şi în locul acestuia un popor ideal, nu cum este şi cum ar trebui să fie, **după ei**, poporul român.*

Andrei Burz Pînzaru

AUTOAPĂRAREA LUI JULIUS EVOLA (1951)

(continuare din pag. 3)

fascismului, fiindcă expresia «proprii», conţinută de articolul 7, înseamnă «specifice», adică idei care nu au fost numai prezente în fascism, ci idei care pot fi întâlnite *doar* în fascism şi nu în altă parte.

Ei bine, acesta nu este câtuşi de puţin cazul în ceea ce mă priveşte. Am susţinut şi susţin «idei fasciste» nu întru cât sunt «fasciste», ci în măsura în care acestea reiau o tradiţie superioară şi anterioară fascismului, întru cât aparţin moştenirii concepţiei ierarhice, aristocratice şi tradiţionale despre Stat, concepţie care are un caracter universal şi care s-a menţinut în Europa până la Revoluţia franceză. În realitate, poziţiile pe care le-am susţinut şi pe care le susţin ca independent– fiindcă niciodată n-am fost înscris în nici un partid, nici în P.N.F., nici în P.F.R., nici în M.S.I. – nu trebuie să fie numite «fasciste», ci *tradiţionale* şi *contrarevoluţionare*. În spiritul unui Metternich, al unui Bismarck sau al marilor filosofi catolici ai principiului autorităţii, De Maistre şi Donoso Cortés, neg tot ceea ce, direct sau indirect, derivă din Revoluţia franceză, a cărei consecinţă extremă este pentru mine bolşevismul, contrapunându-i «Lumea Tradiţiei». Toate acestea rezultă, în modul cel mai limpede cu putinţă, din opera mea fundamentală, *Revoltă împotriva lumii moderne*, pe care am pus-o la dispoziţia Curţii, şi ale cărei două părţi se intitulează chiar «Lumea Tradiţiei» şi «Geneza şi chipul lumii moderne». În prefaţă, arăt tocmai că această carte este cheia pentru buna înţelegere a scrierilor mele propriu-zis politice; iar criticul englez McGregor vorbeşte astfel despre această operă, cu prilejul ediţiei a doua: «Mai mult decât capodoperă a unui Spengler italian, aş numi această carte bastionul spiritului tradiţional şi aristocratic european». Această poziţie a mea este bine cunoscută, şi nu doar în Italia. De asemenea, într-o carte foarte recentă a istoricului elveţian A. Mohler (*Die konservative Revolution*, Stuttgart, 1950, pp. 21, 241, 242), mi se face onoarea de a fi pus în rând cu Pareto şi de a fi considerat drept principalul exponent italian a ceea ce se numeşte «revoluţia conservatoare».

Prin urmare, în ceea ce mă priveşte, nu este câtuşi de puţin cazul să se vorbească de vreo apologie a «ideilor proprii fascismului». Principiile mele nu sunt decât acelea pe care înaintea Revoluţiei franceze orice om de condiţie le considera sănătoase şi normale. Las în suspensie, astăzi, problema dinastică şi instituţională; totuşi, ceea ce scriu eu, în aceleaşi articole incriminate şi în *Orientări*, poate fi interpretat la fel de bine ca apărare a ideii monarhice şi ierarhice preconstituţionale şi tradiţionale, apărare pe care nici o lege de-a noastră n-o pedepseşte încă, pentru că dacă articolul 1 al legii excepţionale îşi are contrapartea în articolul 2, care interzice refacerea monarhiei (pe căi violente, desigur), articolul 7 nu are nici o contraparte care să interzică apologia unei ideologii «monarhice».

(Ultima parte a autoapărării lui Evola va apărea în numărul viitor)

DIVINA COMEDIE

a lui Dante Alighieri

într-o nouă versiune românească

de Răzvan Codrescu

Cei doi poeți ajung pe buza genunii întunecate dintre cele două cercuri infernale (al șaptelea și al optulea), acolo unde, la un semn al lui Vergilius, pornește spre ei din adîncuri, spre a-i trece pe celălalt mai, făptura monstruoasă a lui Gerion. Pînă la sosirea monstrului înaripat, Dante umblă prin preajmă și stă de vorbă cu alți osîndiți (din tagma cămătarilor, păcătoși prin natura ocupației lor – *arte*, în sensul cel mai general al cuvîntului), purtînd fiecare cîte o taşcă la gît, pe care-și are înscris blazonul. În cele din urmă, Dante, vegheat de Vergilius, se urcă în spinarea lui Gerion, care-i duce prin bezne spre alt liman de suferință, de unde răzbat vaiete cumplite și flăcări îngrozitoare.

Ilustrația îi aparține și de această dată lui Gustave Doré.

(Cu acest al șaptesprezecelea cînt, iată-ne ajunși la jumătatea cărții *Infernului*; cînturile I-XI și XIII-XVII, în versiunea românească de față, au fost publicate în diferite numere ale *Punctelor cardinale*, începînd din toamna lui 1994; cîntul XII va apărea în revista *Scara*, treapta a patra, după care va fi reprodus – în cursul anului viitor – și în *Puncte cardinale*; în numărul pe decembrie al revistei noastre vom include cîntul al optsprezecelea – ultimul care va fi publicat anul acesta).

INFERNUL
Cîntul al șaptesprezecelea

«Aceasta-i fiara-n coadă ascuțită
ce sparge munți, și zid și za răpune;
de ea o lume-ntreagă-i bîntuită!».
Așa-ncepu maestrul meu a-mi spune,
făcîndu-i semn spre țărm s-apuce-n goană,
pe unde calea se curma-n genune.
Și-a-nșelăciunii groaznică icoană
își scoase capul pîn' la piept afară,
dar nu-și vădi și coada ei avană.
Părea la chip să fie om, nu fiară,
atît era privirea-i de blajină,
cu toată-n jos șerpeasca ei povară:
flocoase aripi întindea-n lumină,
iară pe piept, pe spate și pe rîne
de noduri și inele era plină.
Culori mai multe n-au știut să-ngîne
nici turcii, nici tătarii-n țesătură,
și chiar Arachne mai prejos rămîne.
Cum parte-afară, parte-n udătură
adastă luntrea cînd la mal e trasă,
sau cum, pe unde nemții foame-ndură,
în rîu vreun castor coada nadă-și lasă,
așa și fiara stăruia cumplită,
pe-a arsei plaje margine stîncoasă.
În gol zvîcnea din coada-ncolăcită,
ițindu-și furca veninoasă foarte,
în vîrf cu ac de scorpion plinită.
Maestrul zise: «Cade-se ca-n parte
din drumul nostru să ne-abatem, pînă
la fiara blestemată, nu departe».
Prin dreapta-am coborît, pe lîngă brînă,
cam zece pași, cătînd a ne feri
de focul care-ardea în valea spînă.
Cînd stam cu fiara față-a ne-ntîlni,
văzui pe-aproape, în nisip chircite,
chiar lîngă rîu, o ceată de stafii.
Iar domnul meu: «Spre-a-ți fi dezvăluite
deplin din astă brînă toate cele,
te du și vezi ce cazne li-s sortite.
Dar nu te-ntinde la cuvînt cu ele:
pe-aceasta, pîn' te-ntorci, o voi ruga
să ne-mprumute aripile-i grele».
Și astfel singur prins-am a umbla
pe unde gată cea de-a șaptea vale,
spre tristul pîlc, să aflu taina sa.
Din ochii lor potop țîșnea de jale;
tot dînd din mîini, în sus și-n jos, cătau
s-alunge focul ce le da tîrcoale.
Cam tot așa din bot și labe dau
și cîinii vara, cînd cu purici gloată,
cu muște sau tăuni de furcă au.
Făcîndu-mi eu atunci privirea roată,
pe nimeni dintre cei căzuți atare
nu cunoscui, dar desluși îndată
c-avea de gît o taşcă fiecare,
nesățios cătînd spre ea mereu,
și se-osebeau prin semne și culoare.
M-apropiai atunci și ochiul meu
descoperi pe-o taşcă aurie
un vînăt chip ce aducea c-un leu.
Apoi pe-o alta, roșie-sîngerie,
aminte luînd, o găscă eu văzui
de-un alb untos, ba chiar mai alburie.
Iar unul, ce purta pe taşca lui,
albastră peste alb, o scroafă grasă,
îmi zise: «Cum de umbli-aici hai-hui?
Mai bine șterge-o! Și de-ajungi acasă,
vezi că din urbea-mi Vitaliano vine
de-a stînga mea-n curînd, în valea joasă...
Stau, padovan, cu duhuri florentine,
ce m-asurzesc strigînd fără-ncetare:
«Supremul cavaler, acel ce-o ține
trei țapi pe taşcă, nu mai vine oare?!».
Aici, strîmbînd din gură, limba-și scoase,
ca boul cînd pe bot se linge atare.
Să stau mai mult, cînd domnul mă rugase
puțin să stau, n-am vrut a-l supăra;
și-ntors din preajma cetei păcătoase,
eu pe Virgil l-aflai suit ca-n șa
în cîrca arătării-nfricoșate.
«De-acum tărie și curaj!», zicea.
«În jos pe-această scară vom răzbate:
tu urcă-n față, spre-a putea mai bine
să te păzesc de-a cozii răutate!».
Cum cel cuprins de friguri nu se-aține
din tremurat și vînăt se chircește,
iar umbra-l înfioară pînă-n vine,
așa și eu, văzînd ce-mi poruncește;
dar rușinat simțitu-m-am îndată,
ca sluga ce la bun stăpîn slujește.
Deci m-am suit pe-ngrozitoarea spată:
«În brațe ia-mă!», a striga-mi venea,
dar vocea mi se frînse-n beregată.
Ci-același, ce-avusese grija mea
și-n alte dăți, de cum încălecai,
se și grăbi în brațe să mă ia,
grăind apoi: «Gerioane, ce mai stai?!
Cu lungi rotiri domoale te scoboară
și nu uita: povară nouă ai!».
Cum se desprinde de la țărm uşoară
o luntre și spre larguri se pornește,
la fel se-ntoarse fiara într-o doară,
zvîcnind din coadă, asemeni unui pește,
și, luînd pieptiș cu brînci avane vîntul,
în largul beznei se lăsă orbește.
Nici Faeton, cînd îl fură avîntul
și-aprinse cerul, cum și azi se vede,
și nici Icar, cînd ignorînd cuvîntul
tatălui său, că mult prea sus purcede,
simți că-l lasă-aripele de ceară,
mai mare spaimă-a fi trăit n-aș crede
decît a mea, cînd văzui mi-l tăiară
din orice parte-acele bezne dese,
de nu zăream decît cumplita fiară.
Ea să vîslească-n lungi rotiri purcese,
mereu mai jos, iar eu simțeam sub poale
și-n plete numai vîntul cum se țese.
Răzbea de-acum din dreapta, dinspre vale,
al apei clocot, cu vuiri spăimoase,
încît să văd mă aplecai din șale.
Privirile-mi cătau în jos sfioase,
căci foc zăream și auzeam suspine,
iar frica lor îmi pătrundea în oase.
Și-abia atunci m-am lămurit mai bine
în care chip ne scoborîsem roată
spre-acel liman ce semne-mi da haine.
Ca șoimul care vreme-ndelungată
nedînd în zbor de pradă sau momeală,
uimindu-l pe șoimar, vînatu-și gată
și dincotro plecă cu sprinteneală
se-mbie-acum din nou să se abată,
cu ciudă-n ochi, dar și cu stînjeneală,
așa și Gerion pe amîndoi
pe buza rîpei ne lăsă și-ndată
o și tuli, despovărat de noi,
precum din arc țîșnește o săgeată.

NOTE

Versurile 1-3: Gerion, simbol al fraudei (*la frode*) care bîntuie lumea și ale cărei efecte sînt devastatoare. Împrumutînd numele din mitologia clasică (Gerion, gigant cu trei trupuri și trei capete, regele insulei Eriteea, ucis de Hercule, care i-a răpit turmele), Dante îl re-creează prin forța fanteziei proprii, prefăcîndu-l într-un balaur cu cap de om.

Versul 5: Vergilius îl cheamă pe monstru din adîncuri.

Versul 18: Arachne, țesătoare mitică din Lidia, prefăcută în păianjen de zeița Athena, deoarece o întrecuse în măiestrie.

Versurile 21-22: O tradiție medievală spunea despre castorul trăitor pe țărmurile sărace ale rîurilor nordice că, ștind pe mal, își lăsa coada să plutească în chip de nadă, spre a momi peștele.

Versul 41: Pe fiară.

Versul 55: *Una tasca*, o taşcă (pungă, traistă), precum aceea în care strîngea banii pe cînd trăia pe lume. Este vorba de tagma cămătarilor, identificați mai departe după blazonul fiecărei familii figurat pe taşcă.

Versurile 58-60: Stema familiei florentine Gianfigliazzi.

Versurile 61-63: Stema familiei florentine degli Obriachi (Ubriachi).

Versurile 64-65: După unii, ar fi vorba de o scroafă gravidă. Aluzie la porecla familiei padovane degli Scrovegni (Reginaldo degli Scrovegni fiind socotit cel mai mare dintre cămătari).

Versul 68: În original:... *l'mio vicin Vitaliano*. Cuvîntul «vecin» are aici mai degrabă sensul de «concetățean». Se crede că ar fi vorba despre un oarecare Vitaliano del Dente, care a fost *podestà* (șef al justiției și al armatei, mai tîrziu primar) la Vicenza (1304) și Padova (1307).

Versurile 72-73: Referință ironică la Giovanni (Gianni) di Buiamonte, capul cămătarilor florentini; acesta aparține vestitei familii Del Becco sau Becchi (*becco* înseamnă «cioc», dar și «țap»), al cărei blazon conține trei țapi negri în cîmp auriu.

Versul 99: Povara lui Dante, care nu era duh, ci trup viu.

Versul 106: Faeton, fiul Soarelui (Helios); voind să mîne telegarii tatălui său, scăpă hățurile, iar carul de foc, luînd-o razna, aprinse cerul; spre a scăpa lumea de un incendiu catastrofal, Jupiter l-a fulgerat, făcîndu-l să cadă în apa Eridanului. Urmele incendiului ar fi încă vizibile pe Calea Lactee.

Versul 108: Icar, fiul lui Dedal; spre a fugi din Creta, tatăl său îi făurise aripi, pe care i le lipise cu ceară; neascultînd sfatul părintesc de a nu zbura prea sus, ceara se topi, iar Icar se prăbuși în mare.

Versul 134: În pragul cercului al optulea.

COMENTARIU LA CARTEA IEȘIRII

9. Pregătirea pentru primirea legii

Auzind de toate minunile săvârșite de Dumnezeu, Ietro, socrul lui Moise, a venit în Pustie. La sfatul său, Moise a ales oameni drepți și i-a pus căpetenii peste mii, peste sute, peste cincizeci și peste zeci, urmând ca aceștia să judece poporul, aducând înaintea lui Moise doar pricinile grele. Apoi, Ietro s-a întors în țara sa (*Ieș.* cap. 18).

Israel a ajuns în Pustia Sinai. Aici, Domnul l-a chemat pe Moise și i-a cerut să pregătească poporul pentru cele ce vor urma (19, 1-9).

"Zis-a Domnul către Moise: Pogoară-te de grăiește poporului tău să se țină curat astăzi și mâine, și să-și spele hainele, ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine Se va pogorî Domnul, înaintea ochilor a tot poporul, pe Muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: Păziți-vă de a vă sui în munte și de a vă atinge de ceva din el, că tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre sau se va săgeta, cu săgeata; nu va rămâne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor îndepărta tunetele și trâmbițele și norul de pe munte, se vor putea sui pe munte" (*Ieș.* 19, 10-13). "Oprirea oricărui animal de a se arăta pe munte înseamnă (...) ridicarea peste cunoștința ce ne vine prin simțuri, la contemplarea celor cunoscute cu mintea"[1]. În plus, e arătată diferența dintre un spațiu sacru și unul profan.

"Pogorându-se deci Moise din munte la popor, el a sfințit poporul și, spălându-și ei hainele, le-a zis Moise: Să fiți gata pentru poimâine și de femei să nu vă atingeți!" (*Ieș.* 19, 14-15). "Moisi, pe bună dreptate, pentru a-i deprinde pe iudei încetul cu încetul cu înfrânarea, a poruncit să se abțină de la plăcerile trupești trei zile la rând, pentru a asculta cuvintele dumnezeiești"[2].

"Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete și fulgere și nor des pe Muntele Sinai și sunet de trâmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără. Atunci a scos Moise poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu și au stat la poalele muntelui. Iar Muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse pe el Dumnezeu în foc; și se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic. De asemenea și sunetul trâmbiței se auzea din ce în ce mai tare; și Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas" (*Ieș.* 19, 16-19). "Coborârea lui Dumnezeu în munte e semnul limpede că El nu vine la mințile ce se târăsc pe jos și nu voiește să Se sălășluiască în cei ce au cugetul pământesc și josnic, ci în cel a cărui minte urcă în sus și, ajungând pe vârful cel mai înalt, disprețuiește cele pământești și privește numai la cele de la Dumnezeu"[3]. Asupra celor cufundați în materialitate stăpânește confuzia: "cei ce aveau idei coborâte despre Dumnezeu și măsurau cerul cu palma, închizând slava lui Dumnezeu numai în cele ce se arătau, socoteau în ei că văd însăși firea lui Dumnezeu ca nefiind nimic altceva decât foc și glas primit în urechea lor ca într-un mod trupesc"[4].

"Deci, fiind pogorât Domnul pe Muntele Sinai, pe vârful muntelui, a chemat Domnul pe Moise în vârful muntelui și s-a suit Moise acolo" (*Ieș.* 19, 20). Suntem în plin apofatism: "Părăsind, deci, tot ce se vede, nu numai câte le cuprinde cu simțurile, ci și pe cele câte socotește mintea că le vede, înaintează mereu spre cele dinăuntru până ce, străbătând, prin multa străduință de a înțelege, la ceea ce este de nevăzut și de neînțeles, acolo vede pe Dumnezeu. Căci în aceasta constă adevărata cunoaștere a Celui căutat: că a-L cunoaște stă chiar în faptul de a nu-L cunoaște"[5]. "Cu adevărat munte înălțat piept și greu de urcat este cunoașterea lui Dumnezeu (*teologia*). Și mulțimea poporului de-abia ajunge la poalele ei. (...) Iar trâmbița care lovește auzul este piedica despre firea dumnezeiască și ea e puternică încă de la prima auzire, dar se întărește și mai mult și lovește și mai tare auzul celor ce au înaintat până la capăt"[6].

"Atunci a zis Domnul către Moise: Pogoară-te și oprește poporul, ca să nu năvălească spre Domnul, să vadă slava Lui, că vor cădea mulți dintre ei. Iar preoții, care se apropie de Domnul Dumnezeu, să se sfințească, ca nu cumva să-i lovească Domnul. Zis-a Moise către Domnul: Nu se poate ca poporul să se suie pe Muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai oprit din vreme și ai zis: Trage hotar împrejurul muntelui și-l sfințește! Iar Domnul i-a răspuns: Du-te și te pogoară și apoi te vei sui cu Aaron; iar preoții și poporul să nu îndrăznească a se sui la Domnul, ca să nu-i lovească Domnul" (*Ieș.* 19, 21-24). "Acest lucru în multe biserici nu mai este acum păzit. Fiindcă mulți care mai au nevoie de curățirea de cele făcute în viața lor trecută, unii din cei nespălați și cu veșmântul pătat, împinși de simțirea necuvântătoare, îndrăznesc să se apropie de urcușul dumnezeiesc, din care pricină sunt îngropați în propriile lor cugetări. Căci părerile lor eretice sunt ca niște pietre necioplite care doboară și îngroapă pe propriul născocitor al relelor învățături"[7].

În întâlnirea omului cu Dumnezeu, inițiativa o are întotdeauna Dumnezeu, Care Se pogoară până la puterea de înțelegere a omului, dar așteaptă și un efort din partea acestuia spre a-L găsi. "Se coboară pe munte Dumnezeu Cel mai presus de toate; apoi, chemat, urcă Moise. Căci nu se întâmplă să se poată ridica cineva la înălțimile adevăratei vederi a lui Dumnezeu, dacă nu S-a coborât mai întâi Dumnezeu Însuși și nu S-a făcut în așa fel ca să fie accesibil minților noastre"[8].

10. Decalogul

Urmează expunerea celor zece porunci, în care e rezumată legea morală a Vechiului Testament. În formă negativă, sunt înfățișate datoriile față de Dumnezeu și de semeni.

"Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!" (*Ieș.* 20, 2-3). Dumnezeu pretinde un cult exclusiv, spre a ne feri de căderi. Deși s-ar părea că partea referitoare la Egipt privește doar pe evrei, ne amintim că, în înțeles spiritual, cu toții am fost robi ai Egiptului inteligibil. Interdicția de a avea alți dumnezei cerea evreilor să se ferească de numeroasele divinități cărora le slujeau popoarele cu care au venit în contact. Tentația unui sincretism era permanentă. "Nu-i împiedica pe ei să-i aibă pe aceia ca alți dumnezei pentru că ar exista alți dumnezei, ci pentru ca nu cumva, întorcându-se de la Dumnezeu Cel adevărat, să înceapă să-și facă zei din cele ce nu sunt"[9]. *Alți* dumnezei își fac cei ce se alipesc de cele materiale, ca și ereticii care falsifică sfintele învățături.

"Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam, și Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele" (*Ieș.* 20, 4-6). Principalul motiv al interdicției de a făuri asemănări ale creaturilor era separarea evreilor de popoarele idolatre vecine. Câtă vreme Dumnezeu a fost cunoscut doar ca transcendent, nu era îngăduită reprezentarea Sa, spre a nu fi confundat cu creația. Dar pogorându-Se El în imanent, prin întruparea Fiului, dispare primejdia de a greși redându-I chipul. Astfel că, pornind de la textul acestei porunci, nu poate fi în nici un caz atacat *cultul icoanelor*. La rândul său, *Scriptura este tot icoană*. Dar ea poate deveni și *chip cioplit*, sau idol fără viață, atunci când e scoasă din Biserică și folosită în adunările eretice.

Cât privește pedepsirea copiilor până la al treilea și al patrulea neam pentru păcatele părinților, "Dumnezeu nu vrea să spună aici că au să fie pedepsiți uniii pentru păcatele altora, ci că vor suferi pe bună dreptate aceeași pedeapsă ca și înaintașii lor, pentru că nu s-au făcut mai buni, deși au avut înaintea lor pilde de păcătoși pedepsiți"[10]. Sau: "Primul neam socotesc că este sământa răului, adică atacul (sau momeala). Al doilea e pofta. Al treilea deprinderea (habitudinea) răului, adică consimțirea. Al patrulea, lucrarea, adică fapta. Deci se pedepsește până la al treilea și al patrulea neam. Căci atacul și pofta sunt nevinovate, întrucât răul n-a răzbit până la capăt"[11].

"Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui" (*Ieș.* 20, 7). Autorii comentariilor la EX indică aici oprirea sperjurului, a mărturiei false ori a folosirii magice a numelui divin. În înțeles mai larg, orice folosire inutilă sau necuviincioasă a numelui divin constituie un păcat grav. La fel e și pomenirea lui Dumnezeu de către eretici, fiind cu totul necuvenit să vorbească despre Dumnezeu cei ce, de bunăvoie, s-au despărțit de El și de Biserica Sa.

"Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar în ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău; să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine, că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o" (*Ieș.* 20, 8-11). Este aici, desigur, un înțeles mai înalt decât simpla reținere de la lucrări într-o anume zi. După ce am ostenit să ne însușim virtuțile, vom odihni în Dumnezeu prin fixarea în contemplație. "Mulți au trecut de la treapta lucrătoare la vedere și s-au odihnit de la toate, aflându-se într-o sâmbătă a legii duhovnicești"[12]. "Sâmbăta, fiind ultima zi din săptămână, înseamnă timpul venirii Mântuitorului nostru, Care S-a arătat la sfârșitul și la apusul veacului prezent și ni S-a făcut nouă început și ușă și cale spre spălarea păcatelor, spre libertate și iertare, spre nestricăciune și viață și spre nădejdea viitoare"[13]. Dar cei ce urmează Domnului depășesc sâmbăta, intrând într-o nouă zi: "A șaptea zi este arătată ca zi de odihnă; Ziua aceasta, prin îndepărtarea de fapte rele, pregătește ziua cea dintâi, care este cu adevărat ziua odihnei noastre"[14]. Sabatul avea un rol pregătitor: "Odinioară, în vremea sabatului celui prefigurativ, deși (oamenii) se odihneau cu trupul, sufletele lor erau încătușate în răutăți și păcate. Or, acesta este sabatul cel adevărat, odihna cea adevărată, când sufletul este curat și nu împlinește cugetele lui Satan, când se odihnește în liniștea și bucuria cea veșnică a Domnului"[15].

"Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeu ți-l va da ție" (*Ieș.* 20, 12). Suntem datori să-i cinstim pe părinții noștri trupești și sufletești. Călcător al poruncii e mai cu seamă cel ce disprețuiește clerul rânduit de Hristos spre a învăța în Biserica Sa. Porunca mai cuprinde și un alt avertisment: "Nu te lăsa condus de porniri lipsite de judecată și nici nu te lua după deprinderile cele din lume"[16].

"Să nu ucizi" (*Ieș.* 20, 13). Dumnezeu e Cel ce dă viața și Singurul în drept să o ia. E oprită astfel luarea vieții aproapelui ori punerea sa în situații de natură să-i primejduiască existența. Totodată, e oprită și sinuciderea. Dar cea mai gravă formă de ucidere este uciderea sufletească (cf. *Mt.* 10,

Eugenia GHIMICI
Ioan USCA

(continuare în pag. 15)

1. Sf. Grigorie de Nyssa, *Despre viața lui Moise* (p. 70).
2. Clement Alexandrinul, *Stromate*, III, 73, 1.
3. Sf. Chiril al Alexandriei, *Închinare* ... (p. 225).
4. *Ibid.*
5. Sf. Grigorie de Nyssa, *op. cit.* (p. 73).
6. *Ibid.* (p. 71).
7. *Ibid.* (p. 72).
8. Sf. Chiril al Alexandriei, *op. cit.* (p. 227).
9. Sf. Atanasie cel Mare, *Cuvânt împotriva elinilor*, XLV.
10. Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei*, LXXIV, 2.
11. Sf. Maxim Mărturisitorul, *Întrebări, nedumeriri și răspunsuri*, 31 (F II).
12. Sf. Grigorie Sinaitul, *Despre felul cum trebuie să șadă la rugăciune cel ce se liniștește*, 5 (F VII).
13. Sf. Chiril al Alexandriei, *op. cit.* (p. 229).
14. Clement Alexandrinul, *Stromate*, VI, 138, 1.
15. Sf. Macarie Egipteanul, *Omilii duhovnicești*, XXXV, 1.
16. Clement Alexandrinul, *Stromate*, III, 97, 3.

O NOUĂ CARTE A PĂRINTELUI CALCIU APĂRUTĂ ÎN ȚARĂ

În 1996, la Editura «Anastasia» din Bucureşti, apărea prima carte a Părintelui Gheorghe Calciu editată în România: *Şapte cuvinte către tineri*. Anul acesta, în ajunul *Romfest*-ului de la Bucureşti, Editura «Dacia» din Cluj (condusă de d-l Radu Mareş) a scos o nouă carte a părintelui, *Rugăciune şi lumină mistică*, cuprinzând 20 de texte publicate anterior în diferite periodice din ţară sau din străinătate (cele mai multe fiind preluate chiar din *Puncte cardinale*, cu îngăduinţa autorului şi cu sprijinul Redacţiei noastre): «Apocalipsa şi ştiinţa», «Un izvor de antimaterie», «Materie şi antimaterie», «Cearta astrofizicienilor», «Dumnezeu, creator şi arhitect», «Ştiinţa contemporană şi providenţa divină», «Problema vieţii», «Adevărul istoric al Bibliei», «Papa Ioan Paul II acceptă... Evoluţia» (text căruia i-a răspuns de curând Părintele Tertulian Langa în *Puncte cardinale*, apărând poziţia catolică), «Masoneria şi organizaţiile internaţionale» (text inclus – în virtutea unei mai vechi programări – şi-n numărul de faţă al *Punctelor cardinale*, pp. 4-5), «Martin Luther şi cauzele secrete ale reformei lui», «Uluitoarea convertire», «Era înscenărilor», «Reconcilierea – dar al lui Dumnezeu şi început de viaţă nouă», «Ortodoxia şi ecumenismul», «Noul Ierusalim», «Despre demnitatea limbajului», «Despre viaţa viitoare», «Iisus, după învierea Sa din morţi», «Rugăciune şi lumină mistică» (acesta din urmă a fost ales – poate cam în pripă – şi ca titlu al volumului, care este subintitulat «Eseuri şi meditaţii religioase»). Apărută în colecţia «Homo religiosus» (colecţie premiată la recentul Salon Naţional de Carte «Tomis '98», de la Constanţa, unde a avut loc şi prima lansare a cărţii părintelui, a doua petrecându-se chiar în cadrul *Romfest*-ului, pe data de 19 septembrie), ediţia este redactată de tânărul Vasile Dâncu (frumoasa copertă – v. şi fotografia alăturată – a fost concepută de d-l Călin Stegerean). Reproducem în continuare, cu mici modificări contextuale, prefaţa volumului de la Cluj (Răzvan Codrescu: «Portret mărturisitor»).

***

Pe la începutul anilor '80, ca tânăr profesor navetist într-o localitate din Sectorul Agricol Ilfov, ori de câte ori pierdeam «rata», luam câte-o «ocazie» din dreptul Aeroportului «Băneasa». Într-o dimineaţă, a oprit la semnul meu o «Dacie» cochetă, condusă de un tânăr vioi şi bărbos (lucru rar pe vremea aceea), îmbrăcat în costum de *blue-jeans*. Din discuţia care s-a legat, pe un strident fond muzical (radioul era dat la maximum), am aflat destul de repede că era preot şi că preoţia e «o treabă rentabilă», dacă nu umbli cu «idealisme»... L-am privit lung, cu un zâmbet vag, şi am găsit de cuviinţă să tac, mulţumindu-mă să dau ambiguu din cap, la răstimpuri, atât cât să nu par nepoliticos. Tânărul preot vorbea cu voluptate, făcându-mi un soi de teorie a preoţiei «realiste», pe care el însuşi o întruchipa în mod ostentativ. La un moment dat, îl aud zicând: «În fond, ce rost ar avea să te baţi, ca prostul sau ca nebunul, cu morile de vânt?! Uite, Calciu-Dumitreasa, de exemplu, dacă s-a luat de piept cu toată lumea, ce mare brânză a făcut? I-a ridicat cineva statuie?»... L-am măsurat cu un amestec de indignare şi buimăceală, apucând să-l mai întreb: «Dar unde-s statuile martirilor, părinte?»... Ajunsesem. Mi-a înhăţat «cu realism» hârtia de zece lei şi mi-a spus concluziv: «Asta este!»...

Îmi amintesc că regretatul Petre Ţuţea spunea că în Bucureşti şi prin împrejurimi lumea suferă de «ilfovită». «Cum adică, d-le Ţuţea?». «Păi... *ilfovita* e o boală valahă şi se defineşte prin trei simptome: *cretinism*, *criminalitate* şi *voie-bună*!»... Prostia veselă, împănată cu o notă de fudulie, e un lucru uşor constatabil; în ce priveşte criminalitatea, ea nu este neapărat una fizică, ci poate fi foarte bine de speţa «asasinatului moral»... Tânărul preot, care tocmai demarase în trombă, mi se pare că întruchipa «ilfovita» la nivelul ei de sus...

Pe vremea aceea, Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa era unul dintre puţinii deţinuţi politici din România; vremea fioroasă a penitenciarelor trecuse, iar aşa-numitele cazuri de «disidenţă» erau tratate mai mult prin teroare psihică şi marginalizare. Cum multă lume asculta «Europa liberă», cazul Părintelui Calciu era de oarecare notorietate, chiar dacă nu mulţi îndrăzneau să-l evoce direct. Ceauşescu se înfuria la simpla auzire a acestui nume şi îl considera pe «popă» duşmanul său personal. Biserica, timorată, se lepădase ea însăşi de incomodul ei slujitor. Prin târg, Securitatea lansase zvonuri calomnioase (cărora, spre ruşinea noastră naţională, s-au găsit şi unii dispuşi să le dea crezare): neastâmpăratul preot-profesor ar fi fost «asasin legionar», «agent al intereselor străine», ba chiar «homosexual»!.. Pentru orice minte lucidă şi cinstită, Părintele Calciu reprezenta însă, atunci, «conştiinţa noastră mai bună». Curajul său mărturisitor a rămas unic în sânul lumii clericale din vremea ceauşismului şi numai o grobiană lipsă de onestitate explică faptul că, în anexa la recenta ediţie românească a *Cărţii negre a comunismului*, numele său abia de este pomenit în treacăt (ca şi cel al lui Paul Goma, de altfel)!

Născut în 1926, într-o modestă familie dobrogeană, Gheorghe Calciu a făcut mai întâi studii de Medicină (pe care arestarea din 1948, pentru activitate anticomunistă, l-a împiedicat să le termine). A fost deţinut politic până în 1964, trecând şi prin infernul de la Piteşti (1949-1951), despre care, în prefaţa ediţiei a doua a cărţii regretatului D. Bacu (*Piteşti*, Hamilton, 1989), nota: *«... orice s-ar scrie despre aceste lucruri este fad pentru noi, cei care am trecut pe acolo [...] Poate că din toată istoria Piteştiului nu ar trebui să rămână decât atât: "Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri"...»*

Eliberat după 16 ani de tragice încercări, are tăria şi harul de a-şi rezidi viaţa, închinând-o lui Hristos. Urmează Filologia şi Teologia, devenind preot şi unul dintre cei mai îndrăgiţi profesori ai Seminarului Teologic Ortodox din Bucureşti (unde a predat limba franceză şi Noul Testament). Se căsătoreşte cu Adriana Dumitreasa (sora fostului deţinut politic Ion Dumitreasa), care-i dăruieşte un fiu, Andrei. A avea «nevastă şi copii» nu reprezintă însă, pentru luptătorul şi mărturisitorul Gheorghe Calciu, un pretext de «cuminţire»; nici un risc nu i se pare prea mare în slujba lui Hristos. Când buldozerele ceauşiste au lovit Biserica Enei (1 mai 1977), Părintele Calciu a trecut la protestul făţiş, atât împotriva regimului scelerat, cât şi împotriva ierarhiei bisericeşti care se complăcuse «să închidă ochii». Strângând în jurul său cete de tineri plini de zel creştin şi naţional (seminarişti, studenţi în Teologie, dar şi elevi sau studenţi de la alte licee şi facultăţi, mulţi de la Institutul Politehnic), în 1978 devine tot mai incomod, atât pentru autorităţile laice, cât şi pentru cele bisericeşti (care-l chemă onctuos «la ordinea» de jalnică înţelepciune a «capului plecat pe care sabia nu-l taie»). Predicile ţinute, în Săptămâna Mare a acelui an, în biserica Radu-Vodă (sau de treptele acesteia, atunci când superiorii au înţeles să zăvorească uşile bisericii, iar pe seminarişti să-i închidă în dormitoare!), au reprezentat un adevărat cutremur spiritual pe fondul cenuşiu şi timorat al epocii. Vorbitor şi auditori au început să fie hărţuiţi tot mai insistent de organele de Securitate (urmăriri, ameninţări, interogatorii, exmatriculări); terorarea s-a extins, în scurtă vreme, şi asupra familiei părintelui, totul culminând cu arestarea acestuia (10 mai 1979), urmată de judecarea şi condamnarea sa la zece ani de închisoare, sub nişte capete de acuzare ridicole şi fictive. Biserica nu va întârzia, la presiunile puterii politice, să-i decidă caterisirea.

Condamnarea abuzivă va stârni un val de reacţii în străinătate. Până la urmă, din cei 10 ani de condamnare, n-a executat decât 5, fiind pus în libertate la 20 aprilie 1984, dar sub un regim de urmărire severă (vizând nu doar persoana sa, ci pe toţi membrii familiei), până ce i-a fost impusă, în mai puţin de un an, «soluţia» de a părăsi ţara. S-a stabilit în Statele Unite (unde i se acordase deja «cetăţenia de onoare»). În toţi aceşti ani de surghiun, Părintele Calciu şi-a continuat misiunea duhovnicească şi lupta anticomunistă, devenind unul dintre liderii «diasporei» româneşti. Este până azi preşedintele Comitetului Internaţional de Organizare al *Romfest*-ului (despre ultima ediţie, desfăşurată luna trecută, pentru prima oară în România, a se vedea pag. 2 a numărului de faţă).

Începând din 1990, Părintele Calciu s-a aflat de mai multe ori în ţară, aducând mesajul *unităţii* şi al *iertării*, cu o forţă mărturisitoare care a avut un ecou deosebit mai ales în rândurile tineretului (căruia sfinţia-sa îi rămâne cu precădere dăruit). Dacă precedenta ediţie a *Romfest*-ului (de la Princeton, New Jersey, U.S.A.) a stat sub semnul *împăcării dintre cele două Biserici româneşti surori, cea ortodoxă şi cea greco-catolică*, ediţia din acest an a fost menită să poarte mesajul *împăcării vechiului exil cu Biserica Ortodoxă din ţară*, unic temei posibil, dincolo de toate conjuncturile, al unei reale reunificări moral-spirituale a românilor dinlăuntrul şi din afara ţării. Aceasta este şi adevărata semnificaţie a întâlnirii pe care Părintele o avusese în prealabil cu Prea Fericitul Teoctist (dar şi cu alţi ierarhi de seamă, ca de pildă Î.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului), alături de care a şi slujit în Dealul Patriarhiei. Celor porniţi, într-o frondă orbească, împotriva B.O.R., li se oferă astfel sugestia de a medita la această atitudine a unui om care a făcut 21 de închisoare sub comuniştii, care cunoaşte ca nimeni altul şi virtuţile şi slăbiciunile instituţiei bisericeşti, dar care nu poate uita că vremurile s-au schimbat, că *iertarea* (care nu se confundă nicidecum cu uitarea iresponsabilă!) este principala dimensiune a unei atitudini *creştine* în faţa lumii, că, în fine, Ortodoxia de două ori milenară este o valoare nenegociabilă, a cărei maiestate mistică depăşeşte trecătoarele noastre nedesăvârşiri omeneşti.

Răzvan CODRESCU

Eveniment editorial * Eveniment editorial * Eveniment editorial * Eveniment editorial * Eveniment editorial

PĂRINTELE CALCIU ŞI EVOLUŢIA

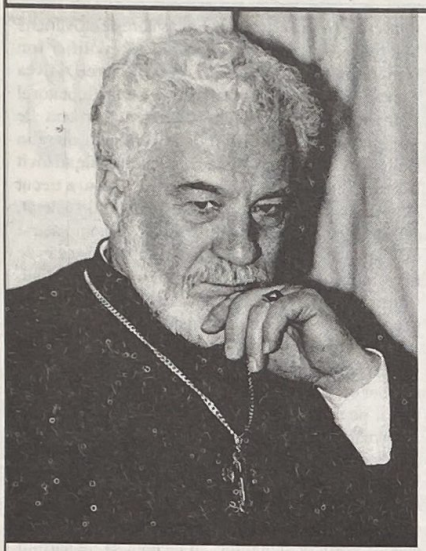

În numărul din Mai '98, Vasile A. Marian nota că vizita părintelui Calciu la Bucureşti " a făcut să dea pe dinafară pare-se, paharul răbdării democrato-stângiste". Sfinţirea "temeliilor unei biserici ortodoxe în chiar inima spaţiului universitar, unde deşteptăciunea omenească nu mai lasă loc de Dumnezeu", i-a aprins pe "ecumenişti". Şi de ce? Pentru că biserica era închinată Sfântului Ioan Valahul, "exprimând concepţia pe care Asociaţia (ASCOR) şi-o face despre misiunea ei în raport cu starea societăţii româneşti", scria Anca Manolescu în *Dilema* (Nr. 276, 15-21 Mai 1998). Se poate aşa ceva? În templul "ştiinţei"? O fi fost Ioan Valahul un mărturisitor al credinţei, bine, dar martiriul său a fost determinat şi de faptul că nu a vrut să cedeze avansurilor homosexuale ale persecutorului său turc, pe care l-a ucis în legitimă apărare, şi mai apoi nu a vrut nici să fie violat de văduva sodomitului, care l-a denunţat apoi. Cum adică, să discriminăm pe fraţii noştri homosexuali şi musulmani totodată? Unde mai e "ecumenismul", "zarea comună a tuturor căilor", când "revoluţia religioasă a *evreului* Christos [sic] a constat în aceea că a deschis uşa mântuirii către toate neamurile" (Dan Pavel)? Iar morala creştină susţinută de ASCOR, "excluzând astfel ori stânjenind accesul profesorilor sau studenţilor de alte confesiuni ori convingeri, poate da fiori de spaimă nu numai unui liber-cugetător, dar şi unui creştin ceva mai discret" (Anca Manolescu, *loc. cit.*), pe "rongleza" un "closet christian". Ah, ei ar fi mult mai convingători în acest domeniu al moralei, "dacă ar fi susţinut [atenţie!], de pildă, restituirea bisericilor către fraţii lor greco-catolici" (*ibid.*).

Vasile A. Marian îşi încheia articolul cu o tristeţe pe care o împărtăşesc: "Regretăm că şi de această dată fraţii greco-catolici au înţeles să stea deoparte, lăsându-i pe ortodocşi să se lupte singuri pentru «drepturile» lui Hristos în principala instituţie de învăţământ superior a ţării, deşi e limpede pentru toată lumea că în joc se află un interes creştin general. Ne iluzionasem cândva că, dacă *unirea* nu este cu putinţă, am putea realiza măcar *unitatea* în faţa adversarilor comuni. Încetul cu încetul, iluzia se destramă...".

Iluzia s-a destrămat definitiv, pentru că de data aceasta fraţii greco-catolici au înţeles să nu mai stea deoparte. Mărturisirea ortodoxiei de către Părintele Calciu a excedat până şi răbdarea lor. La corul "gazetei de perete *22*", la "mesajul" unui pacient de Socola, Pădureanu (Waldman?), care îl denunţa pe Pr. Calciu drept "odios torţionar" care "are neobrăzarea să-l atace porceşte, în termeni sectarişti - el, uns boaită de către patriarhul roşu Iustinian! - pe Sfântul Părinte de la Roma, pentru că acceptă evoluţia", s-a adăugat acum şi vocea mieros mânioasă a Pr. Prof. Tertulian Langa. *Quousque tandem abutere...?*

Mânia sa pare să fi fost aprinsă de suflul "vânturilor din stepele ruseşti" ce s-ar reflecta în apărarea adevărului ortodox din scrierile Părintelui Calciu (e aproape o dogmă a fraţilor noştri greco-catolici că Ortodoxia e o chestie "rusească", la care am constatat cu surprindere că aderă şi un profund cunoscător al Ortodoxiei ca Dl. Teodor Baconsky: "am rămas ortodocşi din cauza Rusiei sau datorită ei?"). Cu siguranţă că toţi cei care au studiat sub regimul comunist nu pot fi decât "dependenţi de ceea ce au învăţat la cursuri (anticatolice în mare parte)" şi deci comunişti (şi natural rusofili, comunism = panslavism = ortodoxie); îl somează deci (ca la Inchiziţie) să "retracteze" punct cu punct şi explicit 16 afirmaţii din articolul publicat în *Puncte Cardinale,* care demonstrează "intima Dvs. atitudine profund anticatolică", "revărsată într-o globală contestare difamatorie a papalităţii şi a catolicismului".

Aparent mânia i-a fost provocată de luarea de poziţie a Pr. Calciu împotriva aserţiunii făcute de Papa în faţa Academiei Pontificale de Ştiinţe, că problema evoluţiei "este mai mult decât o simplă teorie", acuzându-l că s-a luat după "masoni, atei şi presa de scandal". Îi oferă deci textul autentic al mesajului papal (în propria sa traducere). Fireşte, este de dorit totdeauna să citezi textele autentice. Din păcate, nu am putut descoperi nici o inadvertenţă între mesajul Papei şi citatele Pr. Calciu! Papa afirma într-adevăr că "noi cunoştinţe ne îndeamnă să recunoaştem în teoria evoluţiei mai mult decât o ipoteză". Pr. Langa ţine să-i explice Pr. Calciu ce este o ipoteză, în note: "în limbajul filosofic... o formă de cunoaştere încă provizorie, care cere o ulterioară verificare şi, eventual, considerare". Ce este în limbajul filosofic "mai mult decât o ipoteză" dacă nu o certitudine, obţinută prin "ulterioara verificare" (de la enciclica *Humani generis,* care o considera doar o "ipoteză serioasă")? Rezultatele cercetărilor "constituie un argument semnificativ în favoarea acestei teorii", spune Papa. Nu e deci nici o interpretare tendenţioasă a vreunei prese de scandal. În realitate, textul autentic este chiar mai clar decât excerptele oferite de presa "masonică, atee şi de scandal" şi până acum nu am auzit că Papa ar fi dezminţit interpretările "greşite". Papa afirmă că "adevărul (ştiinţei) nu poate contrazice adevărul (Bibliei)". Totuşi, pentru orice conştiinţă creştină, "adevărul ştiinţei", aşa cum s-a făcut până acum, contrazice adevărul Bibliei, în mod absolut. Papa, ne asigură Pr. Langa, este "străin obscurantismului". Ce a însemnat vreodată "obscurantism" (sau "superstiţie") în limbajul filosofic şi ştiinţific decât credinţa în adevărul Bibliei? Teologii greco-catolici le-au reproşat întotdeauna laicilor ortodocşi (nu totdeauna nejustificat, din păcate, dar nici cu totul justificat, unii dintre ei ştiind să citească) că "habar n-au de adevărurile fundamentale ale religiei", că ei, chiar şi cei culţi, "cred aşa orbiş, ca poporul simplu, pentru care religia se reduce la mătănii, la închinări, la icoane, la posturi, la pomeni şi parastase (sic) pentru morţi şi chiar la superstiţii; mulţi rămân încântaţi şi extaziaţi de frumuseţea slujbelor, a corurilor, a picturilor etc., ca şi cum religia ar fi folclor şi nu un mănunchi de adevăruri, care poate întrec capacitatea de înţelegere a minţii naturale, dar sunt logice, posibile, raţionale" (Aloiziu A. Tăutu, *În ce familie suntem*, III, extras din *Buna Vestire*, anul XIV, Nr. 3-4). Pr. Prof. Tertulian Langa nu se poate stăpâni să explice ignoranţilor ("care e nivelul intelectual al celor cărora le este adresat textul"?, se întreabă Preacucernicia Sa, dar îi este "penibil să răspundă"), cu autoritate de "pedagog absolut", ce este epistemologia, ipoteza, teoria, teza, emergenţa, etc. (citiţi pe... Meyerson!). Mai studiaţi puţină filosofie, nu doar religie, nu doar ce spun popii voştri care au studiat sub comunism, pare să spună S-Sa. Amuzant este că tocmai "evoluţia" era doctrina oficială a comuniştilor sub care a studiat Pr. Calciu!

Adevărata problemă nu consta însă în analizarea teoriilor evoluţioniste ca să se vadă dacă au ceva de spus care să ofere "suveranului pontif" ocazia de a "pontifica obiectiv" pentru "mântuirea noastră". Orice teorie "ştiinţifică" însă, oricât de "bazată pe observaţii [care] descriu şi măsoară, cu tot mai multă precizie, multiplele manifestări ale vieţii şi le înscriu pe linia timpului", este în contradicţie esenţială cu Revelaţia. Dar, vezi Doamne, adevărul ştiinţei şi adevărul Revelaţiei sunt acelaşi lucru. Papa confirmă enciclica *Humani generis*, care afirma că "nu există opoziţie între evoluţie şi învăţătura credinţei despre om şi vocaţia sa". "Adevărul nu poate contrazice adevărul" (a zis-o papa Leon XIII!). Dacă "s-ar părea că se ivesc contradicţii, în ce direcţie trebuie căutată soluţionarea lor"? - se întreabă Papa Ioan Paul, grijuliu să nu-i ofenseze pe membrii lui *Senatus scientificus*. O spune oare clar în mesajul său? Le recomandă savanţilor să se uite "şi" la adevărul Revelaţiei, dar îi asigură că "prin demersul *vostru* veţi determina calea soluţiilor ce vor fi benefice pentru întreaga comunitate umană. În domeniul *naturii inanimate*, evoluţia ştiinţei şi aplicaţiile ei au născut noi întrebări. Biserica va putea să le sesizeze importanţa în măsura în care le va cunoaşte mai bine aspectele esenţiale. Astfel, potrivit misiunii sale specifice, ea va putea oferi criteriile pentru discernerea comportamentelor morale ale fiecărui om chemat la mântuirea integrală"! Deci Biserica are doar o misiune "specifică", ea nu este deţinătoarea Adevărului integral (suficient pentru mântuirea "integrală"), ci trebuie să se menţină în "cadrul propriei sale competenţe". E oare o interpretare tendenţioasă că aceasta înseamnă că trebuie să se supună "ştiinţei" pentru a oferi criteriile "mântuirii" (integrale)? Bisericii îi trebuie ştiinţa ca să spună ce-i trebuie omului pentru mântuire (cea "integrală")! Să nu se mire oare cineva că Papa nu a luat nici o poziţie fermă în problema autenticităţii Giulgiului de la Torino (cu toate că "ştiinţa", observând, descriind şi măsurând, i-a confirmat, dincolo de orice îndoială, autenticitatea, validând deci şi tradiţia Bisericii), lăsând să planeze o îndoială nejustificată tocmai în această problemă vitală pentru mântuirea "integrală"?!

Dar aceste lucruri nu par să-l tulbure pe Părintele Langa. El trebuie să-l pună la punct pe "durerosul" Părinte Calciu pentru că "a provocat o incompatibilitate absolută între Dvs. şi orice persoană care este în comuniune cu Papa Ioan Paul, **atunci când s-ar trata problema apropierii şi a unităţii dintre Bisericile noastre**". Este trist, dar nu de mirare, că nu numai Părintele Langa nu îşi dă seama că **este** o incompatibilitate **absolută** între ortodocşi şi orice persoană care este în comuniune cu Papa. "Discuţiile se pot purta între aceia care îşi recunosc o legitimitate reciprocă şi se respectă ca atare", ne

☞

Vlad PROTOPOPESCU

spune S-Sa, dezvăluind, după peroraţii îndelungate, adevăratul punct nevralgic al problemei. Să lăsăm deoparte faptul că Pr. Langa evită cu grijă să se refere la problema cedării Papei în problema mănăstirii de la Auschwitz, a încercărilor de a traduce în justiţie, **pentru difamaţie**, pe cei care se opun falsificării pasajelor evanghelice referitoare la Patimile Domnului de către "un fel de ligă antidefamatorie evreiască" - de fapt celebra LICRA, sucursala franceză a "Anti-Defamation League" a *B'Nai Brit* -, ridicată şi ea de Pr. Calciu. Să fie doar o întâmplare ca acuzaţia adusă Pr. Calciu este "difamaţie"? Printre cele 16 puncte ce trebuie retractate se află şi cel că "Papa se înconjoară de rabini" şi că "Papa a negat dreptul la rugăciune şi la pomenire al creştinilor ortodocşi, dar şi al necreştinilor budişti şi musulmani". "În timpul unui serviciu special pentru cei morţi în holocaust". Adevărata afirmaţie a Pr. Calciu, şi cea mai "dureroasă", a fost omisă de Pr. Langa: "Biruinţa evreilor împotriva poruncilor divine ale creştinismului a crescut şi mai mult puterea internaţională a evreimii, dând autoritate poporului evreu de a confisca doliul internaţional, negând valoarea suferinţei creştinilor, sporind şi mai mult teama lumii creştine de a-şi mai afirma valoarea principiilor sale". Teamă întreţinută de ameninţarea imediată a vreunui proces de "difamaţie"! Biserica Ortodoxă "nu prea acceptă să-şi privească cu responsabilitate şi simţ critic trecutul, atât cel din timpul comunismului, cât şi cel mai vechi: ea nu şi-a explicat niciodată rolul în susţinerea directă sau indirectă a... **ortodoxismului**, a Mişcării legionare, ori a antisemitismului... comportamentul public al unei roganizaţii ca ASCOR, susţinută de autoritatea Bisericii, lasă impresia că **fundamentalismul ortodoxist** nu e nici azi inacceptabil pentru Biserică. Oricum, Biserica Ortodoxă Română (şi în general Ortodoxia) nu a trecut încă prin purgatoriul reformator al unui «Conciliu Vatican II» *sui generis*", cum se exprima, cu spumoasa-i truculenţă, Dl. Andrei Cornea, într-un număr din Aprilie al gaztei de perete *22* (să trecem peste însăilările îngălate ale unui Dan Pavel despre "pretenţia unei Biserici sau alteia de a pretinde că reprezintă interesele naţionale").

Recunoaşte oare Papa legitimitatea Ortodoxiei când îi asigură pe **greco-catolici**, în Decretul Conciliar *Orientalium Ecclesarium*, că "toţi orientalii pot şi trebuie să-şi păstreze necontenit riturile liturgice legitime şi propria disciplină canonică"? Sunt "orientalii" în discuţie ortodocşii? A anulat oare vreun papă Enciclica *Mystici corporis Christi*, după care "cine nu e credincios Papei nu e credincios lui Hristos"? Dar Ortodoxia şi-a păstrat necontenit riturile liturgice legitime şi propria disciplină canonică, fără să aştepte asigurările Papei că "o pot" face. Singura problemă este că disciplina canonică a ortodocşilor **nu poate** recunoaşte legitimitatea papismului. Nu a recunoscut-o niciodată şi nici nu are dreptul. Nici un episcop, patriarh, mitropolit, oricât de "blând", nu are puterea de a schimba constituţia Bisericii hotărâtă de Însuşi Hristos şi întărită prin harul Duhului Sfânt de atâtea concilii ecumenice. Nimeni nu va putea valida vreun acord de genul celui de la Balamand, care rămâne nul (ca să nu spunem că se află sub incidenţa anatemei conciliilor, care rămâne în vigoare cu toate "anulările" "binecuvântatei lucrări de iubire a marilor ierarhi Paul şi Athenagoras" - şi asta nu din cauza "factorului politic moscovit şi vechilor ranchiune", ci pentru că aşa au stabilit Părinţii încă din vremea în care Moscova nici nu exista). Adevărurile Bisericii lui Hristos, păstrate nealterate de Biserica Ortodoxă, nu sunt negociabile. Papismul **nu are loc** în Biserica lui Hristos, catolicismul actual **nu este** "biserica soră" a Ortodoxiei, celălalt "plămân" al Bisericii, rezultat al unei "evoluţii" (ideea evoluţiei nu a fost niciodată străină papismului, care şi-a prezentat mereu inovaţiile drept "evoluţie" firească), ci negarea ei totală. Nici un ortodox **nu poate** să primească "Sfintele Sacramente" în rit latin, pentru simplul fapt că "ritul latin" a ajuns "prin evoluţie" la situaţia de a nega Adevărul prezenţei lui Hristos în Taine, prin toate inovaţiile pe care le-a introdus (de la schimbarea formei ritului Botezului - care înseamnă pur şi simplu scufundare în apă -, şi modificarea Crezului mărturisit la Botez, la eliminarea invocării Duhului Sfânt, puterea sfinţitoare, în prefacerea pâinii şi vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos şi câte altele; ce a devenit liturghia "latină" azi, să nu mai spunem). De aceea ortodocşilor le este **oprit prin canoanele Bisericii** să comunieze cu ereticii, oricare ar fi ei, nu din îngustime de minte, ci din dragoste, căci pentru Părinţii conciliari "binecuvântările ereticilor sunt blesteme" (Canon 32 al Conciliului regional de la Laodiceea).

Pr. Langa pare revoltat şi de afirmaţia Pr. Calciu că Papa a încercat să "înghită toate Bisericile greco-catolice fără menajament, trimiţând la greco-catolici cât mai mulţi preoţi de rit romanic", opunându-i un text din acelaşi Decret conciliar cu care îl face praf: "Dacă în comunitatea **latină** există credincioşi de alt rit, atât preoţii (şi misionarii romano-catolici) cât şi credincioşii trebuie să ştie că primirea chiar şi îndelungată a Sfintelor Sacramente în ritul latin [din lipsa de preoţi ai acelui rit] nu schimbă apartenenţa la ritul de origine". Comunitatea **Latină**! "Înseamnă aceasta o înghiţire a credincioşilor greco-catolici"? - întreabă Pr. Langa. E nevoie de multă ingenuitate ca să nu-ţi dai seama că înseamnă *tocmai* asta. Şi dacă "orientalilor" li se permite să-şi păstreze disciplina canonică proprie, cum se împacă aceasta cu canoanele care le interzic chiar să se roage împreună cu ereticii? Ca să nu mai vorbim de canonul apostolic 65, care interzice oricărui cleric sau laic să intre într-o sinagogă a evreilor sau ereticilor, ca să se roage împreună cu ei, sub pedeapsa depunerii şi excomunicării. Şi nu mai citâm şi alte canoane, căci atunci ne-ar cuprinde prea mare cutremur sufletesc.

Aceasta este adevărata problemă şi nu presupusele citări incomplete din enciclicele papale privind problema evoluţiei! Ne-ar mira faptul că ierarhia ortodoxă nu a pus explicit problema în acest fel, ci se rezumă la aspectele nesemnificative ale contribuţiei Uniaţiei la propăşirea românismului şi la retrocedarea unor lăcaşuri de cult, dacă nu am cunoaşte ambiguitatea poziţiei ierarhiei ortodoxe româneşti (de fapt, a tuturor Bisericilor ortodoxe) în privinţa "ecumenismului". Uniaţia nu este o problemă numai românească, dar acum a devenit o problemă "ecumenică", necesitând şi aprobarea Consiliului Mondial al Bisericilor. (Pr. Langa s-a dovedit o prezenţă activă şi la întâlnirea ecumenică de la Graz, a cărei temă a fost "Reconcilierea"; se vede treaba că nu a apucat să citească şi "Ortodoxia şi ecumenismul" de Pr. Calciu). În paranteză fie spus că istoria ne dovedeşte că peste tot Uniaţia a fost impusă cu forţa şi a provocat aceleaşi dezbinări, aceleaşi sfâşieri, aceleaşi uri. Să amintim doar că Uniaţia, creată şi impusă de forţe străine neamului românesc şi credinţei sale strămoşeşti, a fost cea care a şi confiscat iniţial bunurile ortodocşilor. Trebuie multă tărie de caracter (şi încă şi o mai mare credulitate) ca să se mai susţină azi, în ciuda tuturor evidenţelor contrarii, că unirea a fost cerută de majoritatea românilor din Transilvania sub mitropolitul Teofil! Că au cerut să li se desfiinţeze mitropolia înfiinţată din vremea lui Mihai Viteazul, pentru a se supune Arhiepiscopiei de Strigoniu, care ar fi reprezentat mai mult comuniunea noastră cu "biserica strămoşească" decât unirea deja existentă cu biserica fraţilor de sânge şi de limbă din Ţara Românească şi Moldova, care nu a precupeţit nimic pentru a-i apăra pe fraţii lor de pericolele calvinismului care i-au forţat pe nefericiţii români din Ardeal să apeleze la Papa! Principiul *"restitutio in integrum"* rămâne valabil, dar el este cu atât mai valabil pentru neamul românesc deposedat de-a lungul veacurilor de moştenirea sa legiuită. Sub acuzaţia de "obscurantism", "superstiţie", etc., se ascunde şi condamnarea încăpăţânării neamului "autohton" de a nu renunţa la bunurile sale de moştenire.

Părintele Langa îl somează pe Părintele Calciu să retracteze, chipurile, dezinformarea sa în problema poziţiei adevărate a Papei în problema evoluţiei. În realitate, el abandonează imediat această problemă şi merge mult mai departe. Îi cere să facă un *autodafé*, să repudieze "explicit şi pe puncte" toate afirmaţiile "anti-papale", care constituie încă, în viziunea romană, "erezie". Îi indică, precum la Inchiziţie, punctele exacte (16) şi îi cere să-şi facă *autodafé*-ul, *urbi et orbi*! Doar aşa se vor putea uni Bisericile, adică în mod explicit prin acceptarea primatului şi infailibilităţii papale! Altminteri ce mai rămâne din "Romfest"? "Nu mai suntem apţi pentru Europa!". Nu e însă preţul prea mare?

Nu ne putem nici noi împăca cu ideea că n-ar fi "răni de vindecat". Însă pentru vindecarea rănilor se cere medicamentul potrivit. Şi acesta nu este în nici un caz o iertare abstractă, fără adresarea specifică a cauzelor bolii. Medicamentul adevărat este pocăinţa, *metanoia*, recunoaşterea erorilor şi renunţarea la ele, "explicit şi pe puncte", ca şi angajamentul explicit de a nu le mai repeta. Diagnosticarea "rănilor" se poate face numai prin referire la starea de sănătate care exista înainte, în mod precis la doctrina şi disciplina Bisericii dinainte de schismă, cuprinsă în formulările dogmatice şi canonice acceptate de întreaga Biserică şi formulate în deciziile conciliilor ecumenice inspirate de Duhul Sfânt, care au "pecetluit" formula Crezului pe care toţi îl mărturisesc la Botez. Căci nu oamenii au vorbit în concilii, ci Duhul Sfânt, "care va dovedi lumii păcatul, dreptatea şi judecata" (*Ioan* 16, 8). "Părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă" - sună orice decizie a Părinţilor conciliari.

Nu este altă cale, sunt răni dintre acelea care se vindecă prin post şi rugăciune, "purtând unii sarcinile altora", şi nu prin ştiinţă, filosofie, istorie, hermeneutică, raţiune, logică, politică şi mai ales "evoluţie". Nu este unire adevărată decât atunci când, iubindu-ne unul pe altul, mărturisim într-un glas credinţa adevărată, în Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, Treimea cea-de-o-fiinţă şi nedespărţită. Şi nu e iubire în afara mărturisirii Treimii. "Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-l va trimite Tatăl întru numele Meu, Acela vă va învăţa pe voi toate şi vă va aduce aminte toate cele ce v-am spus" (*Ioan* 14, 26) şi "Când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite de la Tatăl, Duhul Adevărului, Carele de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi pentru Mine. Şi mărturisiţi şi voi, pentru că de la început sunteţi cu Mine" (*Ioan* 15, 26-27). "Când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va învăţa pe voi tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi ce I s-a spus şi cele viitoare vesti-va vouă" (*Ioan* 16, 13). E destul de simplu, să mărturisim Crezul **fără Filioque**! Şi să facem cunoscut "secretul Bisericii" pe care îl dezvăluia un celebru scriitor francez (catolic), Philippe Auguste Villiers de L'Isle Adam: *"Il n'y a pas de Purgatoire!"*...

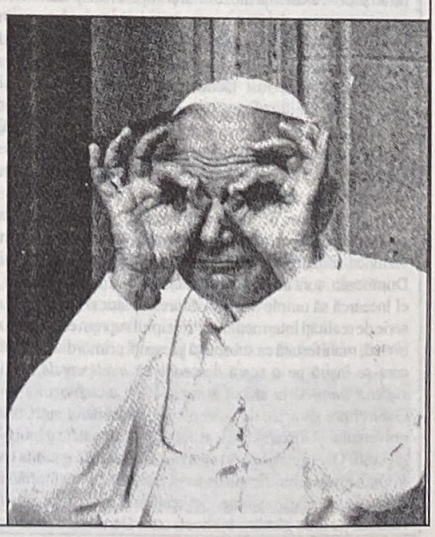

TALMUDUL

"Eu nu sunt cetăţean american de religie mozaică. Eu sunt evreu. Sunt american de 63 de ani, dar sunt evreu de 4000 de ani."
Rabinul Stephen S. Weise

19. Talmudul şi filozofia (2)

Strămutarea centrului de greutate al spiritualităţii iudaice din Babilon în Africa de Nord şi în Spania musulmană a accentuat primele puncţi de legătură, altele decât cele talmudice defăimătoare, cu creştinismul. Atât de departe a mers întrepătrunderea între cele trei mari religii şi culturi din Evul Mediu timpuriu încât gânditorul şi poetul evreu Ibn Gabirol (născut în jur de 1021 la Málaga şi mort în 1070 la Valencia), ca o ironie a istoriei, este citat cu respect de scolastici sub numele de Avicebron, considerându-l când gânditor creştin, când filozof musulman! De abia în 1846, orientalistul francez de origine evreiască Salomon Munk, profesor de limbi semite la Collège de France, a descoperit că Ibn Gabirol şi Avicebron sunt de fapt una şi aceeaşi persoană.

Neînţelegerea asupra gânditorului evreu a fost posibilă deoarece Ibn Gabirol a încercat, pentru prima oară, să filozofeze total detaşat nu numai de canoanele talmudice, ci şi de modul de gândire iudaic. În culegerea sa de proverbe *Perle alese,* el a utilizat, în exclusivitate, material din izvoare neiudaice, deşi atât textele Vechiului Testament, cât şi folclorul evreiesc abundă în zicale de mare fineţe spirituală. Una din *"perlele"* sale este de-a dreptul confuciană. *"Cum poţi să te răzbuni pe un duşman? Exagerând intenţionat părţile sale bune"*. Această maximă exprimă principiul care a stat la baza argumentaţiei din lucrarea *Despre îmbunătăţirea calităţilor morale,* scrisă de Gabirol la vârsta de douăzeci şi patru de ani, o vârstă oarecum prematură pentru meditaţii filozofice. Utilizând o schematizare artificială, tânărul filozof deduce toate virtuţile şi viciile din activitatea celor cinci simţuri. Cu toate acestea, cartea este interesantă prin faptul că autorul încearcă, într-o epocă dominată de autoritatea religiei, să întocmească un cod moral independent de prescripţiile religioase, ieşind de sub tutela rigidă a Talmudului, fiind considerată de rabini drept o lucrare eretică. (*Despre îmbunătăţirea calităţilor morale* a fost tradusă şi publicată în limba engleză în anul 1901, la New York, cu titlul *Improvement of the moral qualities.*)

Cu aceeaşi îndrăzneală, contravenind spiritului epocii, dar mai ales disciplinei talmudice impuse de rabini, Gabirol a redactat capodopera *Mekar Haiym,* în care nu face referiri nici la Biblie, nici la Talmud şi nici la Coran. Aşa fiind lucrurile, rabinii au respins-o, considerând-o primejdioasă pentru unitatea comunităţii iudaice. (Aşa se explică faptul că nici învăţatul evreu Samuel Ibn Tibbon şi nici Maimonide nu au ştiut de existenţa filozofului şi a operei sale). Gânditorii creştini i-au acordat însă o atenţie deosebită, traducerea în limba latină, cu titlul *Fons vitae* (*Izvorul vieţii*), exercitând o puternică influenţă asupra scolasticii creştine. (Traducerea în limba latină a fost făcută de Johannes Hispanus şi Dominicus Gundissalinus, tălmaci din categoria eruditilor din Spania musulmană, cunoscători ai limbilor arabă, siriacă, ebraică şi latină, cărora gânditorii creştini din Evul Mediu le datorează reluarea contactelor cu filozofia greacă prin intermediul filozofilor arabi).

Gabirol este, cel puţin sub aspectul cadrului în care operează gândirea, un reprezentant al neoplatonismului. În viziunea filozofului evreu, toate lucrurile, cu excepţia lui Dumnezeu, sunt alcătuite din materie şi formă. Ca şi Plotin, el încearcă să umple distanţa dintre Creator şi creaţie cu o serie de realităţi intermediare. Principiul suprem este *Voinţa divină*, manifestată ca substanţă şi esenţă primordială, după care se înşiră pe o scară descendentă *inteligenţele*, apoi *sufletul lumii* şi la sfârşit *natura*. Până aici filozofia lui Gabirol are caracter de cosmologie, exprimând structura universului şi înscriindu-se astfel pe coordonatele gândirii greceşti. Dar principiul său suprem, Divinitatea, gândită ca *Voinţă*, are şi semnificaţia de forţă creatoare, transformând cosmologia în cosmogonie, explicaţie a *Facerii*, fapt care îl readuce pe linia gândirii biblice a unui Dumnezeu creator. Dincolo de acest prag cunoaşterea omenească nu poate însă pătrunde, atributele divine nefiind accesibile cunoaşterii umane. *"Se arată aici o mare taină, şi anume că toate fiinţele sunt păstrate şi depind de Voinţă, pentru că prin ea se creează în materie fiecare din formele fiinţelor şi se întipăresc în aceeaşi măsură... Într-adevăr, Voinţa e cea care păstrează formele şi le fixează la marginile şi extremităţile la care se opresc, astfel încât tocmai prin Voinţă formele sunt aşezate cum se cuvine şi legitimate, neîncetând totuşi să depindă, să fie păstrate de ea"*.

"Este lesne de înţeles - scrie Etienne Gilson în *Filozofia în Evul Mediu - de ce o asemenea doctrină a putut să cucerească atâţia gânditori creştini. Ea descrie o lume filozoficeşte inteligibilă, dar depinzând de o Voinţă supremă analoagă cu cea a Dumnezeului din Scriptură, pe scurt, un univers neoplatonic creat prin vrerea lui Dumnezeu... Această formulă o vom regăsi dezvoltată în mod strălucit de Guillhelm din Auvergne, Sfântul Bonaventura şi Raymundus Lullus... Gabirol a pus deci în circulaţie o cosmogonie, o cosmologie şi o noetică a căror influenţă asupra gândirii creştine avea să fie considerabilă, cu atât mai mult cu cât prin platonismul ei, înlesnea combinaţii posibile cu influenţa Sfântului Augustin"*.

✡

Reacţiunea iudaică împotriva tendinţelor de poluare a purităţii talmudce prin elemente filozofice, împrumutate din gândirea greacă pe filieră arabă, nu a întârziat. Reprezentantul acestui curent a fost Juda (Jehuda) Halevi, consemnat în istoriografia filozofiei arabe sub numele de Abul Hassan.

Juda Halevi s-a născut la Tudela, în Spania musulmană, în anul 1075. A studiat şi a practicat medicina la Granada şi Toledo. În 1140 se stabileşte în Egipt, unde moare în anul următor. Pe lângă lucrările cu caracter religios, Halevi este autorul a peste 800 de poezii, fiind considerat cel mai mare poet evreu din Evul Mediu.

Juda Halevi respinge speculaţia filozofică, considerând-o intelectualism înfumurat. Ca şi al-Ghazzali, el se teme că filozofia ar putea pune în primejdie religia, nu numai prin faptul că pune sistemul dogmatic în discuţie şi că interpretează Biblia metaforic, dar mai ales prin faptul că discursul filozofic ia locul evlaviei. Împotriva pătrunderii ideilor lui Platon şi Aristotel în universul spiritual iudaic, ca şi împotriva abstracţiei exercitate de religia islamică asupra iudeilor şi a tendinţei manifestate de mulţi evrei de a se alătura vederilor caraite de contestare a Talmudului, Halevi a scris una din cele mai interesante cărţi ale filozofiei medievale, intitulată *Al-Chazari*.

Pentru a-şi prezenta ideile, poetul creează un cadru dramatic: convertirea chazarilor la religia iudaică. Cartea a fost scrisă în limba arabă, dar cu caractere ebraice. Datorită acestui procedeu, conţinutul lucrării a fost accesibil numai evreilor culţi, fiind inaccesibilă musulmanilor şi creştinilor, la adresa cărora autorul face o serie de aprecieri puţin măgulitoare. Acţiunea din evenimentele descrise se desfăşoară la curtea regelui chazar care, dorind să dea poporului său o religie consacrată, convoacă la curtea sa un episcop creştin, un mulah musulman şi un rabin evreu, de la care vrea să afle care este religia adevărată. Islamul şi creştinismul vor fi respinse de rege şi reprezentanţii acestor două religii concediaţi ca urmare a recunoaşterii de către aceştia că Biblia ebraică este Cuvântul lui Dumnezeu. Cea mai mare parte a cărţii relatează convorbirile dintre rabin şi rege, în cadrul cărora discipolul regal doreşte să cunoască teologia şi ritualul iudaic. *"După cum văd* - spune regele -, *de când v-a fost revelată religia voastră, ea nu a fost îmbogăţită cu elemente noi în afară de câteva amănunte cu privire la paradis şi infern"*. Încurajat de remarca regelui, rabinul precizează că limba ebraică este limba lui Dumnezeu, că Dumnezeu a vorbit nemijlocit numai iudeilor şi că numai profeţii Vechiului Testament au fost inspiraţi de divinitate, adică principalele argumente folosite de evrei pentru a sprijinii ideea superiorităţii iudaismului faţă de Islam şi creştinism.

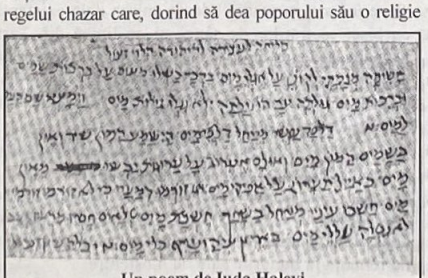

Un poem de Iuda Halevi
(fragment dintr-o carte de rugăciuni găsită în tainiţa sinagogii - *Genisah* - de la Al Fustat din Cairo)

Pentru a corela teza lui Halevi cu faptele istorice, sunt necesare următoarele precizări. Chazarii sunt un popor turcic originar din Munţii Ural, care a migrat în regiunile de Sud ale Rusiei. Regatul lor se întindea în sec. 7 până în Caucaz, iar în sec. 8 până în Crimeea şi la Nipru. În perioada lor de expansiune, capitala regatului, acolo unde se desfăşoară acţiunea imaginată de Halevi, se afla în oraşul Balandşar, în apropierea de vărsarea Volgii în Marea Caspică. Regele Bulan împreună cu 4.000 de nobili ai săi au fost repede convertiţi la iudaism de rabini aduşi din Babilonia. În legătură cu acest eveniment, Benjamin H. Freedman face următoarele afirmaţii în lucrarea sa *Adevărul despre Khazari*: *"Regii khazari au invitat numeroşi rabini să vină în ţară pentru a deschide sinagogi şi şcoli pentru a instrui populaţia în noul cult adoptat. Aceasta a devenit religie de stat. Khazarii convertiţi sunt aşa-zişii sau autoproclamaţii «evrei» din Europa răsăriteană. Deci aşa-zişii sau autoproclamaţii «evrei» din Europa răsăriteană sunt descendenţii khazarilor convertiţi în masă în sec. VII la «Talmudism», sau cum este cunoscut astăzi, «Iudaism»... Conducătorii religioşi au impus populaţiei să înveţe Talmudul, care a devenit normă de viaţă pentru ei. Ideologia Talmudului a devenit axa vieţii politice, culturale şi economice, cât şi a atitudinilor şi activităţilor sociale în Regatul Khazar. Talmudul a furnizat legile religioase şi civile"*. Dincolo însă de acest punct de vedere care, deşi provenit dintr-o sursă evreiască, pare încărcat de elemente partizane, istoricii independenţi consemnează faptul că în sec. 8 unele grupuri de chazari au fost convertite la iudaism, că în sec. 9 apostolii creştini Ciril şi Metodiu au propovăduit creştinismul în regiunile locuite de chazari, că în anul 965 ruşii îi învinge pe câmpul de luptă pe chazari şi că de la începutul secolului următor Regatul Chazar nu mai este consemnat în istorie.

Faţă de filozofie şi filozofi, poziţia lui Halevi este lipsită de echivoc. El îi priveşte cu ironie pe filozofii care acordă preponderenţă raţiunii şi care încearcă, cu ajutorul ei, să cuprindă divinitatea. În realitate, spune el, spiritul uman nu e decât o părticică imperfectă şi efemeră a creaţiei, incapabilă să cuprindă infinitatea divină. Înţeleptul, care nu trebuie să fie obligatoriu un învăţat, are datoria să recunoască incapacitatea raţiunii de a înţelege realitatea supranaturală. Cu această certitudine, el va rămâne ataşat credinţei în cuvântul Sfintei Scripturi şi se va ruga şi va crede ca un copil nevinovat.

Cu toată insistenţa lui Halevi de a proteja spiritualitatea iudaică de ispitele gândirii şi preocupărilor filozofice, încrederea în puterea raţiunii nu a fost slăbită, iar invazia gândirii aristotelice în lumea cultă iudaică şi-a urmat cursul.

(Va urma)

Gabriel CONSTANTINESCU

Gian Pio Mattogno

MASONERIA ŞI REVOLUŢIA FRANCEZĂ

- urmare din numărul trecut -

Să intrăm acum în miezul problemei şi să ne întrebăm: Care a fost rolul masoneriei în destrămarea Vechiului Regim şi în pregătirea ideologică a Revoluţiei?

Care a fost rolul masoneriei în faza iniţială a Revoluţiei, ce a culminat cu căderea Bastiliei?

Care a fost rolul masoneriei în consolidarea Revoluţiei?

Să examinăm prima chestiune şi să analizăm rolul masoneriei în pregătirea ideologică a Revoluţiei.

Toţi istoricii sînt de acord că Revoluţia a fost pregătită pe plan doctrinar de ideologia Luminilor, căreia în secolul XVIII i se spunea pur şi simplu "filozofie".

Ei bine, cu ce au contribuit lojile la ideologia Luminilor?

Béquillet, un scriitor mason din acea vreme, pronunţa în 1784, în faţa unei adunări de filozofi, aceste cuvinte pline de semnificaţii: «Am crezut mereu necesar să amintesc că între filozofie şi masonerie există dintotdeauna o alianţă; că una derivă din cealaltă». Ca imediat după aceea să definească masonul ca pe un filozof practic care acţionează sub însemne religioase.

Peste cîteva decenii, Bazot, secretarul Marelui Orient, scria: «Propovăduindu-şi cuvîntul în diferitele clase ale societăţii, mai cu seamă în rîndul clasei de mijloc, cea aflată între nobilime şi popor, masonii pregăteau spiritele pentru o mare revoluţie morală, în timp ce operele filozofilor Helvétius, Voltaire, Condorcet, Cabanis îşi răspîndeau puternica lumină vie, precum soarele vine să se contopească cu ziua, pentru a-i spori strălucirea. Nu au existat, nici nu puteau exista, divergenţe între masoni şi filozofii importanţi».

Istoricul mason G. Martin scria că masoneria a fost cel mai potrivit instrument de propagare a ideilor filozofice şi adevărata forţă generatoare a practicii revoluţionare.

Într-adevăr, lojile au fost centre de răspîndire efectivă a propagandei. Se stabili un fel de osmoză între filozofie şi masonerie. Sub masca atît de solemn proclamatei loialităţi faţă de rege şi instituţii, lojile au alimentat spiritul de rebeliune anti-monarhică al nobilimii anglicizate şi al burgheziei; şi-au răspîndit criticile usturătoare la adresa catolicismului şi a Bisericii; au propagat spiritul egalitar, însă - atenţie! - numai în sens instrumental, adică cu scopul de a dizolva structura ierarhică a statului în avantajul exclusiv al noilor privilegiaţi. În general, lojile au prevestit o schimbare radicală a societăţii, atît pe plan cultural, cît şi pe plan politic, dar au şi întreprins acţiuni concrete în acest sens.

Să încercăm acum să atestăm cele afirmate, prin citarea cîtorva date indiscutabile. Să luăm în primul rînd cazul celebrei *Enciclopedii*. Toţi istoricii sînt de acord că *Enciclopedia* a constituit un veritabil arsenal revoluţionar. Masoneria şi-a adus o contribuţie incontestabilă la marele proiect enciclopedic. Însemnătatea acestei contribuţii a făcut obiectul unei lungi dezbateri între istorici. Teza, bineînţeles exagerată, conform căreia *Enciclopedia* este în exclusivitate un proiect masonic - nu corespunde realităţii. Dar la fel de exagerată este şi teza care afirmă că aportul masonilor la lucrarea lui Diderot şi d'Alembert a fost nesemnificativă.

Chiar un francmason, Ramsay, lansase în Franţa ideea unui dicţionar universal după modelul unui dicţionar englez analog. Iar mulţi alţi masoni colaborară la redactarea unora din articolele *Enciclopediei*. Dar adevăratul aport al francmasoneriei constă nu atît în a fi colaborat la întocmirea acesteia, cît în a-i fi înlesnit difuzarea! Astfel, multe din subscripţiile de publicare sosiră din partea masonilor.

În paginile care urmează este redat textul unei conferinţe pe care am ţinut-o în timpul colocviului "De la contrarevoluţie la revoluţiile naţionale. Procesul Revoluţiei franceze", organizat în 7 octombrie 1989 la Montichiari (Brescia) de Comitetul din Brescia pentru contra-celebrarea Revoluţiei franceze.

Am găsit cu cale să-l retuşez doar foarte sumar, lăsînd intact tonul colocvial, cu avantajele şi restricţiile pe care aceasta le pretinde.

Autorul

Unele loji au avut ca scop definit propaganda *Enciclopediei*. Ultimele zece volume au fost publicate cu susţinerea lui Choiseul (din loja "La Candeur"). Printre protectorii *Enciclopediei* figurează contele de Saint-Florentin ("Louis d'Argent"). Şi nu e desigur întîmplător faptul că una din lojile din Toulouse s-a autointitulat "Enciclopedica". În general, masoneria a avut o anumită însemnătate în răspîndirea proiectului enciclopedic şi deci în răspîndirea ideologiei revoluţionare. Şi aceasta e prima dată concretă.

Să examinăm acum un alt element concret, la fel de indiscutabil. Să revenim la cuvintele mai sus citate ale istoricului mason G. Martin, după care masoneria a fost cel mai potrivit instrument de propagare a ideilor filozofice şi adevărata forţă generatoare a practicii revoluţionare. Multe loji acţionară întocmai în această direcţie. În anii '80, numele lor constituiau adevărate sloganuri pline de semnificaţie: "Înfrîngerea prejudecăţilor", "Raţiunea", "Perfecta Egalitate" etc.

Aş dori să mă opresc asupra uneia din aceste loji, loja "Nouă Surori", cea care a constituit avangarda filozofico-revoluţionară a masoneriei franceze. Acţiunile acestei loji au fost reconstituite de un prestigios istoric mason, Louis Amiable, într-un volum apărut în 1897 şi reeditat de curînd în Franţa.

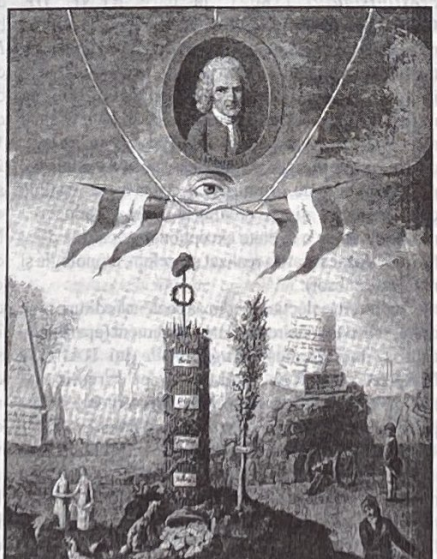

Alegorie revoluţionară - 1794
(Muzeul Carnavalet, Paris)

Loja celor "Nouă Surori" apăru la iniţiativa filozofului Helvétius şi a astronomului Lalande, fiind inaugurată în 1776. Se spune că această lojă reuşi să adune elita culturii iluministe a vremii. Istoricul mason neamţ Eugen Lennhoff o defineşte ca «fabrică de filozofi». Un alt scriitor mason, francezul Jacques Mitterrand, afirmă că loja celor "Nouă Surori" «este progresul, este viitorul; este deja revoluţia».

Mai mulţi filozofi celebri (Cabanis, Condorcet etc.) frecventară această lojă. Dar masonul cel mai ilustru a fost Voltaire, iniţiat în 1778. Filozoful muri la scurt timp, iar loja nu prididi să-i organizeze solemne funeraliii masonice.

Odată cu izbucnirea Revoluţiei, această lojă se transformă într-un club politic şi căpătă numele de "Societatea Naţională a celor Nouă Surori". Ea participă activ la evenimentele revoluţionare. Unul dintre membrii săi cei mai prestigioşi, magistratul Pastoret, fost preşedinte al lojii în 1788 şi 1789, deveni, la sfîrşitul lui 1790, preşedinte al Adunării Electorale de la Paris, care avea în sarcină alegerea magistraţilor. În şedinţa din 21 decembrie, el făcu elogiul masoneriei revoluţionare şi exaltă lojile, singurele locuri - spunea el - în care s-a putut combate despotismul puterii.

În 1793, un alt mason din loja celor "Nouă Surori", Grouvelle, îi citi lui Ludovic XVI decretul Convenţiei, prin care regele era condamnat la moarte.

Masonul Garat a fost numit de Convenţie ministru al Justiţiei. Iar alţi membri ai lojii îşi aduseră, fiecare în felul lui, tributul către Revoluţie.

Dar aş dori să mă opresc asupra unei stranii şi neliniştitoare cărţi apărute în 1772, cu disimularea locului de apariţie la Londra. Autorul era Louis Sebastien Mercier. Titlul: *Anul 2440*. Atenţie la anul apariţiei: 1772, cu 17 ani înaintea Revoluţiei!

Mercier scrie că a avut un «vis» foarte lung, în care i-au apărut anumite viziuni, şi prevesteşte că «visul» i se va împlini cît de curînd. Ce a «visat» Mercier atît de straniu? Pare de necrezut, dar a «visat» ceea ce avea să se întîmple peste 17 ani! A «visat» căderea Bastiliei; a «visat» planul de descreştinare a Franţei; a «visat» abolirea monarhiei şi asasinarea regelui.

În capitolul XXXVI al cărţii, Mercier scrie textual: «Pentru anumite state, este o epocă ce se anunţă necesară, epocă grozavă şi sîngeroasă, dar prevestitoare de libertăţi: e vorba de războiul civil».

O fi doar o întîmplare, dar Mercier era mason! Numele său figurează la numărul 38 pe lista membrilor din "Nouă Surori" (tabelul din 1778). Simplă literatură politico-fantastică? Sau, mai degrabă, după cum a şi fost denunţată la vremea sa, o sinistră profeţie masonică?

Putem încheia această parte a expunerii noastre subliniind un fapt indiscutabil: *masoneria a contribuit la elaborarea şi răspîndirea ideologiei revoluţionare*. Şi a făcut-o anume:

- alimentînd mai întîi spiritul de frondă al burgheziei şi nobilimii anglicizate, aceleaşi forţe care în 1789 aveau să declanşeze asaltul revoluţionar asupra monarhiei;

- susţinînd răspîndirea acelui arsenal revoluţionar pe care l-a constituit *Enciclopedia*;

- propagînd spiritul raţionalist, anti-catolic, anti-tradiţional şi anti-monarhic.

(Va urma)

Această conferinţă a italianului Gian Pio Mattogno, urmată de un amplu capitol de "Orientări bibliografice" şi de o postfaţă a d-lui Radu Comănescu, este în curs de apariţie în volum, în traducerea d-lui Florin Dumitrescu, la Editura "Anastasia" din Bucureşti.

Aşa cum am făgăduit în numărul trecut (p. 15), revenim asupra volumului documentar coordonat de d-l **PAUL CARAVIA** (pe care l-am recenzat, nu demult, şi în cotidianul *Ziua*).

Cartea, structurată sub formă de dicţionar, poartă titlul ***Biserica întemniţată. România: 1944-1989*** (în cuvântul înainte al d-lui Radu Ciuceanu şi în studiul introductiv al d-lui Paul Caravia, ea este numită «Dicţionarul personalului ecleziastic în detenţia sistemului concentraţionar comunist») şi a apărut sub egida Institutului Naţional pentru Studiul Totalitarismului. Sunt înregistrate în corpul dicţionarului (care, deşi depăşeşte cu mult materia broşurii intitulate *Mărturisitori după gratii. Slujitori ai Bisericii în temniţele comuniste* din 1996, nu a putut fi totuşi exhaustiv) **2544** de persoane, între care **2398** de preoţi (ortodocşi – 1725; greco-catolici – 226; romano-catolici – 165; protestanţi şi neoprotestanţi – 90; de alte religii – 36) şi **49** de cântăreţi/cantori, cărora li se adaugă **156** de cazuri de personal ecleziastic pentru care cultul nu a putut fi stabilit cu exactitate. Deşi neincluşi în corpul dicţionarului, sunt menţionaţi în studiul introductiv şi 31 de ierarhi ortodocşi scoşi din scaun sau exilaţi, peste 1500 de cazuri de personal ecleziastic epurat, precum şi 60 de monahi despre care se ştie cu certitudine că au sprijinit mişcarea naţională de rezistenţă (inclusiv rezistenţa armată din munţi). Un caz aparte este cel al deţinuţilor politici preoţiţi după ieşirea din închisoare (1964), printre care figurează nume ilustre: Horia Cosmovici, N. Steinhardt, Constantin Voicescu etc. (v. pp. 19-20); părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa figurează în corpul dicţionarului (pp. 109-110), deoarece a doua detenţie (1979-1984) a executat-o ca preot.

Articolele de dicţionar au următoarea structură: a) *vedeta* (conţinând, pe scurt numele şi datele de identitate şi confesiune); b) *biografia*; c) *evocări* (acolo unde acestea au existat); d) *neconcordanţe* (între diferitele surse, acolo unde ele se întâmplă să apară); e) *menţionarea surselor* folosite (indicate codificat, în dreptul fiecărui articol).

Lucrarea se remarcă printr-o vastă informaţie (sursele – arhive, volume de autor, publicaţii periodice, colecţii manuscrise – sunt înregistrate bibliografic la pp. 33-41) şi printr-o severă metodologie, ceea ce îi conferă deopotrivă consistenţă şi funcţionalitate.

D-l Paul Caravia are dreptate să conchidă (împotriva tuturor detractorilor pripiţi ai lumii ecleziastice, judecată prea adesea doar prin «uscăturile» ei): «Se vede că Biserica nu a fost numai *contemplativă*, ci şi *luptătoare*» (p. 30). Comunismul a lovit deopotrivă toate religiile şi confesiunile, şi toate au căutat să-şi apere temeiurile, dând zeci, sute sau mii de martiri. În fruntea acestei rezistenţe s-a aflat, în ciuda scăderilor ei conjuncturale, Biserica Ortodoxă, strămoşească şi majoritară, care a fost şi rămâne axa moral-spirituală a naţiunii, dincolo de toate vicisitudinile istorice.

Din păcate, numărul mare de titluri şi spaţiul limitat pe care-l avem la dispoziţie luna aceasta nu ne vor permite, în privinţa altor apariţii, decât semnalări sumare (asupra unora dintre aceste titluri vom avea însă prilejul să revenim; cât priveşte recentul volum al Părintelui Calciu, *Rugăciune şi lumină mistică*, apărut la Cluj şi lansat de curând la Bucureşti, în cadrul *Romfest*-ului, i-am rezervat în întregime pagina 9 a acestui număr).

Editura Muzeului Literaturii Române din Bucureşti ne oferă, după partea a doua a *Memoriilor* lui **NICHIFOR CRAINIC** (apărută în 1996), o nouă lucrare inedită a mentorului gândirist, din faza târzie a scrisului său: ***Spiritualitatea poeziei româneşti***, cu un cuvânt înainte semnat de d-l Alexandru Condeescu («Nichifor Crainic sau speranţa în Dumnezeu») şi cu o postfaţă a d-lui Paul Dugneanu («Între poezie şi teologie»). Nedefinitivat, eseul lui Crainic (amintind, *mutatis mutandis*, de ampla întreprindere a lui Henri Brémond, *Histoire littéraire du sentiment religieux en France*...) prezintă dimensiunea creştină din opera a 20 de poeţi români moderni, de la Grigore Alexandrescu la Lucian Blaga, realizând (citâm din postfaţa ediţiei) «un demers singular în materie, remarcabil prin armonizarea, în diferite grade, a perspectivei teologului cu aceea a criticului literar, cu menţiunea că primul rămâne superior celui de al doilea» (p. 252). O notă a autorului (reprodusă la p. 10) ne lămureşte sumar asupra intenţiilor, structurii şi stadiului lucrării (manuscrisul acesteia a fost păstrat în condiţii vitrege, fiind pe alocuri deteriorat), ce ar fi trebuit să mai cuprindă, «dintre bătrâni», pe Heliade şi Hasdeu, apoi pe «poeţii care au scris despre Iisus» (Vlahuţă, Cerna

etc.) şi pe «poeţii din a doua generaţie a *Gândirii*», precum şi un studiu introductiv şi unul concluziv. Totuşi, chiar şi-n forma în care ne-a parvenit, lucrarea rămâne una de referinţă, pe o temă extrem de puţin dezvoltată la noi (doar un Ilarion V. Felea mai încercase, în 1937, ceva asemănător, dar la un nivel mult mai modest).

VASILE VOICULESCU (absent, în mod surprinzător, din eseul lui Crainic şi nemenţionat nici măcar în nota de care am pomenit!), celălalt mare poet al tradiţionalismului ortodoxist de la *Gândirea*, se bucură, la Editura «Anastasia», la 35 de ani de la moarte, de o primă ediţie integrală a operei sale în proză (nuvele, povestiri, roman, memorialistică), cuprinzând şi câteva texte inedite: ***Integrala prozei literare***, ediţie îngrijită, prefaţă şi cronologie de d-na Roxana Sorescu. Masivul volum reprezintă, fără îndoială, cel mai de seamă demers editorial de până astăzi în privinţa operei voiculesciene (introduse, în ultimii ani, şi în programele de liceu).

Tot la «Anastasia» este subliniat «anul Chateaubriand» (230 de ani de la naştere şi 150 de ani de la moarte), printr-o primă ediţie românească substanţială a cărţii intitulate semnificativ ***Geniul creştinismului*** (1802), la care **RENÉ DE CHATEAUBRIAND** ţinea cel mai mult şi care a reprezentat, la vremea ei, un adevărat manifest împotriva tendinţelor raţionalist-ateiste ale iluminismului, dar şi împotriva acelei «religiozităţi fără religie» a romantismului timpuriu. Desigur, nu trebuie căutată aici rigoarea teologică sau erudiţia (deşi ele nu lipsesc), cât patosul mărturisitor al unui mare poet, care slujeşte, mai presus de toate, Frumuseţea (văzută în raport tainic cu Dumnezeu şi cu creaţia divină). Traducerea românească, de o calitate excepţională, aparţine d-rei Marina Vazaca (care a realizat şi prefaţa, cronologia şi notele de subsol).

În fine, în colecţia «Psalm» a aceleiaşi edituri, ni se oferă, într-o tălmăcire de mare rafinament (aparţinând d-lui Mihail Nemeş), ***Rugăciunile*** lui **RAINER MARIA RILKE**, marele poet creştin al neoromantismului german. Este vorba despre prima parte a vestitului său *Ceaslov* (*Das Stundenbuch* – 1899-1903), cu nimic mai prejos de *Elegiile duineze* sau de *Sonetele către Orfeu*. Frumuseţea şi fiorul mistic al versurilor rilkeene sunt dublate de splendida ţinută grafică a micului volum (datorată d-nei Doina Dumitrescu).

Două titluri de excepţie (apărute în desăvârşite condiţii tehnice şi grafice) îmbogăţesc «Seria Religie» (coordonator: Pr. Vasile Răducă) a Editurii «Humanitas»: **VLADIMIR LOSSKY**, ***După chipul şi asemănarea lui Dumnezeu*** (titlul francez: *A l'image et à la ressemblance de Dieu*) şi **ALEXIS KNIAZEV**, ***Maica Domnului în Biserica Ortodoxă*** (trad. Lucreţia Maria Vasilescu, tot din franceză), una dintre cele mai bune sinteze pe această temă apărute până astăzi la noi, unde mariologia este destul de slab reprezentată.

Ne vom opri puţin doar asupra volumului lui Vl. Lossky (1903-1958) – adevărat eveniment editorial în aria cărţii teologice ortodoxe, beneficiind şi de o foarte competentă traducere (Anca Manolache). Este cea din urmă carte a lui Vl. Lossky, reflectând ultimul stadiu al gândirii lui teologice (reamintim că până acum mai apăruseră în româneşte: *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*, la «Anastasia» – cea mai cunoscută dintre lucrările marelui teolog rus din exil; *Introducere în teologia ortodoxă*, la Editura Enciclopedică; *Vederea lui Dumnezeu*, la «Deisis» şi la Editura Institutului Biblic...). Volumul conţine 12 studii, acoperind toată tematica fundamentală a teologiei, din perspectiva generoasă a dialogului Est-Vest şi în duhul mişcării neopatristice. «Însă – citez din nota editorială de pe coperta a patra, subscriind – volumul e mai ales interesant pentru paginile consacrate de Lossky fundamentelor unei *antropologii originale* [ceea ce motivează şi titlul ales – *n. n.*]. Depăşind opoziţiile de tipul esenţă-existenţă sau sacrament-profeţie, autorul reînnoieşte teoria "chipului" dumnezeiesc şi analizează noţiunea teologică de "persoană umană", împreună cu implicaţiile antropologice ale dogmei Bisericii». (D-l Sorin Dumitrescu are de ce să regrete că această carte, îndelung «curtată», n-a apărut în cele din urmă la «Anastasia», acolo unde se deschisese, în 1992, calea publicării lui Vl. Lossky în limba română).

Ne rezumăm la stricta menţiune a altor câtorva titluri.

La «Deisis», a apărut volumul al doilea al monumentalei sinteze despre ***Spiritualitatea Răsăritului creştin*** a teologului catolic morav **TOMÁS SPIDLÍK** (volumul întâi l-am semnalat în nr. 6/78, din iunie 1997, unde, printr-o formulare neglijentă, lăsam să se înţeleagă că autorul ar fi ortodox, fapt pentru care cer – cu acest prilej tardiv – scuze cititorilor).

Un foarte preţios volum documentar a apărut în acest an la Criterion Publishing (pare-se, mai întâi la Norcross, Georgia, U.S.A., apoi şi la Bucureşti): ***Nae Ionescu în conştiinţa contemporanilor săi. Memorii, articole, eseuri, interviuri, corespondenţă*** (crestomaţie realizată de d-l Gabriel Stănescu).

În încheiere, v-am mai ispiti cu două cărţi mai degrabă «desfătătoare» decât «procopsitoare»: antologia bilingvă de poezie latină medievală – din ***Carmina Burana*** (prima jumătate a secolului al XIII-lea) – cuprinzând poeme satirice, cântece de dragoste şi cântece de pahar şi de petrecere (alcătuită, tălmăcită şi comentată de Lucia-Gabriela şi Eugen Munteanu, «Polirom». Iaşi, 1998) şi deosebit de gustoasa ***Carte de bucate boiereşti. 200 de reţete cercate de bucate, prăjituri şi alte trebi gospodăreşti***, alcătuită, acum un secol şi jumătate, de «clasicii noştri» **M. KOGĂLNICEANU** şi **C. NEGRUZZI** (reed. «Dacia», Cluj-Napoca, 1998), despre care G. Călinescu scria amuzat în *Istoria*... sa: «Ce i-a făcut pe Kogălniceanu şi pe Negruzzi să compileze o carte de bucătărie, tipărită cu cheltuiala şi îngrijirea unei societăţi de iubitori de înaintarea şi strălucirea neamului românesc? Ideea, fără îndoială, că civilizaţia începe de la economia casnică şi hrănirea raţională. Reţetele sunt ale unei bucătării savante. În orice caz, bucătăria recomandată de cei doi are în vedere lumea de un anume nivel, care ştie să mănânce delicat» (actualitatea ei, s-ar zice, este foarte restrânsă!). Dar iată o reţetă: «**56. Găluşicele de raci.** Să moi pâne în lapte şi o toacă mărunt cu codiţe de raci, petrinjel, coajă de alămâie. Apoi iei unt de raci de mărimea unui ou, îl freci înuntru; pui raci, două ouă întregi şi un gălbănuş, sare, două linguri smântână, puţin posmag; le mestică toate bine la un loc. Fă găluşicele şi ferbe în supă». *Bon appétit!*

Răzvan CODRESCU

POPAS LA "RÂPA ROBILOR"

- Aiud 1998 -

Ca şi în anii trecuţi, în ziua de 14 Septembrie - Sarbătoarea creştină a Înălţării Sfintei Cruci - la Aiud, venind din toate colţurile ţării, foştii deţinuţi politici, supravieţuitori ai temniţelor comuniste, au ţinut să cinstească, după datină, memoria camarazilor lor căzuţi în lupta purtată împotriva comunismului, pentru dăinuirea neamului şi a civilizaţiei creştine.

În faţa impresionantului Mausoleu, pe frontispiciul căruia sunt dăltuite în piatră cuvintele Mântuitorului: "FERICIŢI CEI PRIGONIŢI PENTRU DREPTATE...", într-o atmosferă caldă, de înfrăţire spirituală, s-a oficiat, de un sobor de preoţi ortodocşi şi greco-catolici care au trecut prin *"Calvarul Aiudului"*, slujba de pomenire a celor morţi în temniţe. În cuvintele pe care le-au rostit la sfârşitul serviciului divin, venerabilul preot ortodox Ioan Sabău (în vârstă de 84 de ani), preotul greco-catolic Gheorghe Bogdan (preşedintele AFDPR Sibiu), preotul ortodox Alexandru Capotă (preşedintele AFDPR Galaţi), precum şi protopopul Aiudului, Părintele Ioan Tocânel, pe lângă omagiul adus memoriei celor ce şi-au dat viaţa pentru Cruce şi Neam, au exprimat temerea că semnificaţia sublimă a acestor sacrificii ar putea fi dată uitării. O temere îndreptăţită de cursul cvasiunanim urmat de actuala *"elită"* a societăţii româneşti, în care clasa politică îşi ascunde condamnabila indiferenţă faţă de trecut în spatele lozincii *"în sarcina noastră intră prezentul şi viitorul, nu trecutul"*, iar pseudointelectualii, pe care i-am moştenit, ca un blestem, de la regimul comunist, se dovedesc incapabili să se desprindă din tiparele mentalităţii marxiste care le-a otrăvit sufletele.

La pomenirea morţilor de la Aiud au răspuns prezent foştii deţinuţi politici rămaşi credincioşi crezului pentru care au înfruntat urgia temniţelor comuniste, *"bătrâni cu obrazul de ceară, cu paşi neclăiţi în tristeţe"*, aşa cum îi vedea, cu ochi de vizionar, cu decenii în urmă, poetul. Au mai venit la slujba de pomenire rude şi apropiaţi ai celor ale căror rămăşiţe pământeşti se odihnesc, fără cruce la cap, în locuri ştiute numai de temnicerii care i-au înmormântat în taină. Şi au venit şi tineri. Puţini la număr. Prezenţa lor a avut însă valoare de simbol, amintind de parabola biblică în care Domnul îl asigură pe Avraam că dacă în cetate *"se vor găsi chiar şi numai zece drepţi, nu va pieri cetatea"*. Or astăzi, pentru orice om cu mintea sănătoasă, este limpede că singura cale de a scoate România din marasmul moral şi material în care se afundă pe zi ce trece, este ca treburile cetăţii să fie încredinţate tineretului. Singurul segment al populaţiei ţării unde se poate spera să se găsească *"cei zece drepţi"*.

Cât priveşte lista absenţilor la acest recviem solemn, ea este întristător de lungă. O listă neagră care începe cu capul statului, preşedintele Emil Constantinescu, a cărui filozofie politică este uluitor de simplă: *"Trecutul nu ţine de foame!"*. Un mod de a gândi la care s-au aliniat prin mentalitate, atitudine şi faptă toţi actualii politicieni, indiferent dacă pe sfîndardele pe care le flutură scrie democraţie-creştină, liberalism sau social-democraţie. Evoluţia vieţii politice din era postdecembristă a dovedit cu prisosinţă cât de greu este pentru cei care s-au format şi realizat *în* comunism şi *prin* comunism să păşească pe drumul Damascului. Or, cu excepţia câtorva foşti deţinuţi politici (octogenari, uzaţi atât biologic, cât şi intelectual, care n-au priceput că, pentru lumea din care fac parte, evenimentele din Decembrie '89 s-au produs prea devreme pentru a intra în legendă şi prea târziu pentru a se mai realiza), actuala clasă politică, indiferent dacă se află la Putere sau în Opoziţie, provine din rândul membrilor activi ai fostului Partid Comunist Român.

Dar dacă comemorările din anii precedenţi ne-au obişnuit cu gândul că cercul celor care nu au uitat să-i pomenească creştineşte pe cei morţi în temniţe este din ce în ce mai restrâns, câteva absenţe au avut darul să zdruncine încrederea în destinul bun al neamului românesc. La comemorarea de la Aiud au lipsit vlădicii locului. Atât cel ortodox, cât şi cel greco-catolic, prea prinşi în disputa religioasă româno-română pentru a mai găsi răgazul necesar unui scurt popas la *"Râpa robilor"*, spre a-i pomeni pe cei pe care comuniştii i-au ucis nu pentru că erau ortodocşi sau greco-catolici, ci pentru că erau *creştini* şi *români*. Au lipsit, în bloc, şi foştii deţinuţi politici deveniţi între timp parlamentari, şefi de partide sau politicieni de marcă. Absenţa lor ne-a întărit încă o dată convingerea că, de dragul actualei lor poziţii, au abandonat îndatoririle morale faţă de crezul de odinioară, pentru care mulţi din cei închişi cu ei şi-au dat viaţa. Astăzi sunt "VIP"-uri, preocupaţi doar să se menţină la putere şi să-şi chiverniisească neamurile şi clientela politică (recrutată, de cele mai multe ori, din structurile nu tocmai onorabile ale societăţii româneşti).

Şi au mai lipsit şi cei a căror activitate şi existenţă este justficată, formal, de ideea *"Cultului victimelor comunismului"*: colegiul de redacţie al revistei *Memoria - revista gândirii arestate*, Fundaţia Academia Civică, dar mai ales Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, patronată de senatorul ţărănist Ticu Dumitrescu. Absenţe notabile, dar lesne de explicat, toate având la origine teama ca participarea la pomenirea de la Aiud să nu fie interpretată cumva ca *"implicare într-o afacere legionară"*, o implicare aducătoare de pagube şi prejudicii. Revista *Memoria* ar fi putut pierde sprijinul Fundaţiei SOROS (care *"plăteşte hârtia"*), Fundaţia Academia Civică ar fi putut să supere componenta masonică a *"societăţii civile"*, iar senatorul Ticu Dumitrescu ar fi ieşit de sub ascultarea şefului său ierarhic, fostul securist şi director al SRI, Virgil Măgureanu.

În faţa acestei situaţii, speranţa că într-o bună zi se va lua iniţiativa deshumării rămăşiţelor pământeşti ale celor îngropaţi în *"Râpa robilor"* şi aşezarea lor în osuarul Mausoleului se dovedeşte lipsită de temei, împlinindu-se premoniţia regretatului Gheorghe Brahonschi, legionar, fost deţinut politic timp de 17 ani, iniţiatorul construirii Mausoleului: *"Aici, unde morţii sunt neidentificaţi, de multe ori azvârliţi în gropi comune, numai crucile acestui monument le vor veghea somnul"*.

Gabriel CONSTANTINESCU

COMENTARIU LA CARTEA IEŞIRII

(urmare din pag. 8)

28). "Cel ce vrea să nimicească învăţătura cea adevărată despre Dumnezeu şi despre veşnicia Lui, ca să pună în locul ei minciuna, spunând fie că universul este fără pronie, fie că lumea este necreată, fie că sunt minciuni temeiurile adevăratei învăţături, acela este cel mai mare criminal"[17]. Nu vom greşi, aşadar, dacă îi vom numi ucigaşi pe toţi cei ce caută să ne despartă de Biserică, fie ei necredincioşi sau eretici.

"Să nu fi desfrânat" (*Ieş.* 20,14). Relaţiile trupeşti sunt îngăduite doar între cei uniţi prin Taina Nunţii. Dar e şi un alt înţeles: "Desfrânare este atunci când cineva părăseşte gnoza cea bisericească şi adevărată şi înţelegerea despre Dumnezeu şi se îndreaptă spre o învăţătură falsă, care nu se cuvine, adică îndumnezeieşte creaturile sau personifică ceva din cele ce nu există"[18].

"Să nu furi" (*Ieş.* 20,15). E oprită însuşirea oricărui bun străin, indiferent de mijloacele folosite pentru aceasta. Tot fur este şi cel ce vrea să răpească sufletele aflate în Biserică, ademenindu-le la erezii. Mântuitorul ne-a avertizat că: *"Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă"* (*In.* 10,10). De aceea, *"de omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te, ştiind că unul ca acesta s-a abătut şi a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit"* (*Tit* 2, 10-11).

"Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău" (*Ieş.* 20,16). Porunca vizează în special pe ereticii care calomniază neîncetat pe dreptcredincioşi. Un alt înţeles: "Să nu fi cu două gânduri, nici cu două feluri de vorbă, pentru că două feluri de vorbă reprezintă cursa morţii"[19].

"Să nu doreşti casa aproapelui tău; să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui, şi nimic din câte are aproapele tău" (*Ieş.* 20,17). Legea pune stavilă chiar şi poftei, spre a nu se ajunge la păcatul cu fapta. Mai mult, "porunca îţi spune să nu fii rob duhului trupesc, ci să-l stăpâneşti"[20]. "Dacă trebuie să ne înfrânăm pântecele şi cele de sub pântece, atunci este lămurit că am primit dintru început de la Domnul, prin lege, porunca de a ne tăia pofta"[21]. Nu e oprită doar poftirea celor materiale: "După cum este pedepsit cel care pofteşte cele ce nu i se cuvin, tot aşa nu-i este îngăduit să poftească lucruri false"[22], adică să răstălmăcească cuvântul lui Dumnezeu după părerile sale eretice.

Aici se încheie poruncile Decalogului.

S-ar părea, din versetele următoare (20, 18-20), că Moise a coborât după primirea Decalogului, suind apoi din nou în munte sau, mai degrabă, e inclusă cu întârziere discuţia pe care a purtat-o Moise cu poporul înainte de a sui. Înspăimântat, poporul i-a cerut lui Moise: *"Vorbeşte tu cu noi şi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim"* (*Ieş.* 20,19). "Iată-i deci cerându-i clar să le fie mijlocitor, ca unii ce nu se puteau apropia de slava nerefinută a lui Dumnezeu"[23]. "Arătându-ne şi prin aceasta în multe chipuri adevărul, a făgăduit mijlocirea prin Hristos"[24].

"Şi a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu" (*Ieş.* 20,21). "Cuvintele acestea arată, celor care pot să înţeleagă, că Dumnezeu este nevăzut şi negrăit; iar negura, care este într-adevăr necredinţa şi neştiinţa mulţimii, stă ca o perdea în faţa strălucirii adevărului"[25]. Dar negura are un dublu aspect: Moise "s-a silit să intre în negură, unde era glasul lui Dumnezeu, adică în gândurile cele nepătrunse şi insesizabile ale existenţei lui Dumnezeu; că Dumnezeu nu este în negură sau într-un loc, ci mai presus şi de spaţiu şi de timp şi de toate însuşirile celor create. De aceea nici nu se găseşte în vreo parte, nici nu conţine, nici nu este conţinut, ca să nu fie limitat sau tăiat"[26].

17. *Ibid.*, VI, 147, 2.
18. *Ibid.*, VI, 146, 3.
19. *Didahia celor 12 Apostoli*, II, 3.
20. Clement Alexandrinul, *Stromate*, VI, 136, 2.
21. *Ibid.*, II, 106, 2.
22. *Ibid.*, VI, 148, 4.
23. Sf. Chiril al Alexandriei, *Despre Sfânta Treime*, I (PSB 40, p.28).
24. *Ibid.* (p.29).
25. Clement Alexandrinul, *Stromate*, V, 78, 3.
26. *Ibid.*, II,6,1.

Un moment de adevăr istoric, aşa este subintitulat volumul de memorii al lui Grigore Negoescu, *Cititorule, ia aminte!*, apărut regent la Bucureşti (Editura OGGIE). Martor, dar şi victimă a uneia din tragediile consumate după capitularea României în faţa comunismului - *"Cazul Avramescu"* -, autorul dezvăluie adevărul despre ce a însemnat de fapt actul de la 23 August 1944 şi care au fos consecinţele lui nefaste: **comunizarea ţării şi participarea armatei române, alături de armata roşie, la pătrunderea comunismului în inima Europei**.

Grigore Negoescu s-a născut în anul 1909 la Bârlad, într-o familie cu tradiţii de onoare militară. Printre figurile ilustre de ascendenţi care au făcut cinste Oştirii se numără şi eroul devenit legendă, căpitanul Grigore Ignat, care în luptele de la Mărăşeşti *"a rămas cu compania sa de mitraliere neclintit pe poziţie, secerând moarte în valurile de asalt ale inamicului"*. Iar când germanii au fost respinşi, *"eroica companie a fost găsită acoperită de cadavre inamice, iar comandantul ei, cu mâna încleştată pe mitraliera cu care trăsese, până în momentul când a murit, moarte de erou, pentru Patrie şi Rege"*.

După terminarea Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu, Grigore Negoescu a urmat cursurile Şcolii de Ofiţeri de Cavalerie, fiind şeful promoţiei 1928. În continuare, cariera sa de ofiţer evoluează în mod strălucit. După un stagiu în Regimentul de Escortă Regală, urmează cursuri de specializare în Franţa, la Şcoala de Tancuri de la Saumur, şi îşi desăvârşeşte pregătirea la Şcoala de Război de la Paris, având-l profesor pe generalul de Gaulle. (La vizita acestuia în România, în anul 1968, în calitate de preşedinte al Franţei, a cerut regimului comunist să se întâlnească cu elevii săi români, printre care s-a numărat şi Grigore Negoescu). La vârsta de 30 de ani era deja maior şi, ca o confirmare a valorii sale, profesor la Şcoala Superioară de Război, iar în timpul războiului antisovietic va fi prezent pe front în calitate de ofiţer de stat major în comandamentele de armată. Aceleaşi însărcinări îi vor fi încredinţate şi în campania de Vest. Dar evenimentele pe care le-a trăit în răstimpul cât a fost prezent pe Frontul de Vest i-au întărit următoarea convingere, pe care numai imbecilii de astăzi şi ticăloşii de atunci o pot contesta.: **"Actul de la 23 August 1944 nu a fost nici naţional, nici românesc, nici antifascist. A fost o lovitură stalinistă antiromânească, dată cu concursul şi participarea, pe cât de activă pe atât de absurdă şi de dezonorantă, a regelui ţării şi a principalilor lideri ai clasei politice din acea vreme"**.

*

Dacă participarea armatei române la războiul antisovietic s-a desfăşurat sub toate aspectele în condiţii normale, nu tot acelaşi lucru se poate spune despre campania de Vest, fapt pe care Grigore Negoescu îl ilustrează prin următoarea situaţie. *"Încă de la Sibiu, generalul Avramescu şi-a adus familia în mijlocul Comandamentului Armatei a 4-a. Era maniera cea mai potrivită de a o pune la adăpost de atrocităţile comise pretutindeni, în trecerea lor pe pământul României, de către trupele sovietice de ocupaţie. Că trupele bolşevice erau botezate în mod mincinos, ipocrit şi criminal «trupe eliberatoare», aceasta nu făcea decât să agraveze o situaţie mai mult decât disperată... Soluţia găsită de generalul Avramescu pentru familia lui părea ideală. Evenimentele ce vor urma vor arăta că pe cât de justificată era grija generalului pentru securitatea familiei sale, pe atât de rea a fost soluţia aleasă în acest scop"*. Aşadar, la Comandamentul Armatei a 4-a, în ziua de 2 Martie 1945, când încep să se desfăşoare evenimentele relatate de Grigore Negoescu, pe lângă efectivele militare aferente unui astfel de comandament, se mai găsea familia generalului Avramescu, alcătuită din soţia acestuia, fiica lor, căsătorită Sturdza, mamă a unui copil de câteva luni, doica respectivă, precum şi un nepot de 7-8 ani, fiul orfan al ginerelui generalului Avramescu, colonelul Florin Rădulescu, căzut la Cotul Donului.

ŞI ACUM FAPTELE:

● În ziua de 2 Martie 1945, generalul Avramescu şi şeful de stat major al Armatei a 4-a, generalul Dragomir, sunt convocaţi la comandamentul mareşalului Malinovschi. Cei doi generali români sunt însoţiţi de maiorul Andrei Miclescu, ofiţer de stat major, camarad de promoţie şi *"prieten"* al maiorului Grigore Negoescu, şi de căpitanul Sergiu Glavce, translatorul comandamentului român.

● În aceeaşi zi, la orele 21, la comandamentul Armatei a 4-a soseşte următoarea telegramă transmisă de la postul de comandă al mareşalului Malinovschi: *"Întrucât generalii Avramescu şi Dragomir îşi vor continua drumul spre Bucureşti, unde vor primi posturi politice, începând de mâine, 3 Martie 1945, comanda armatei va fi luată de generalul Dăscălescu"*.

● Din grupul de ofiţeri români care au participat la *"întâlnirea"* cu mareşalul Malinovschi, singurul care se reîntoarce la comandamentul român este maiorul Andrei Miclescu. Despre căpitanul Glavce se presupune că îi va însoţi pe cei doi generali.

● În acelaşi timp, generalul Avramescu îi trimite soţiei sale o scurtă scrisoare, în care scrie: *"tu, împreună cu toţi aï noştri să veniţi imediat la Bucureşti"*, scrisoare încheiată cu următorul P.S.: *"Pentru a nu vă rătăci prin Cehoslovacia şi Ungaria, luaţi cu voi un ofiţer de la comandament"*. Şi cum maiorul Negoescu trebuia să se întoarcă în ţară, fiind mutat în cadrele Şcolii Superioare de Război, noul şef de stat major îi solicită să însoţească familia Avramescu în călătoria spre Bucureşti.

● A doua zi, 3 Martie, convoiul de maşini în care este îmbarcată familia Avramescu, însoţită de maiorul Negoescu şi 13 ostaşi români, convoi dirijat de un ofiţer *"ruso-evreu"*, porneşte spre...

● Curând, maiorul Negoescu realizează că grupului de români i s-a întins o capcană organizată de NKVD - securitatea sovietică. El şi ceilalţi ostaşi români vor fi izolaţi de familia Avramescu, vor fi consideraţi prizonieri de război, vor ajunge în lagărele din Siberia şi vor fi repatriaţi după 4 ani de captivitate. Cât priveşte familia Avramescu, ea a dispărut fără urmă în Gulagul sovietic.

● După repatriere, Grigore Negoescu va afla adevărul despre soarta generalului Avramescu. *"Generalul Avramescu a fost asasinat prin împuşcare, într-o maşină turism, la o trecere de nivel în Cehoslovacia, în noaptea de 5 spre 6 martie 1945"*.

● Pentru ca adevărul despre această odioasă crimă să nu iasă la lumină, NKVD-ul, în colaborare cu autorităţile române, a organizat un adevărat complot de dezinformare. *"În Cimitirul Militar Ghencea se află un fals cavou-mausoleu, pe al cărui fronton este înscris numele generalului Avramescu şi al familiei sale"*. Totodată, pentru ca adevărul să fie ferit de eventuale priviri iscoditoare, *"numele generalului Avramescu a fost şters din Jurnalul de operaţii şi din Registrul istoric al Armatei a 4-a"*.

*

Drama trăită de Grigore Negoescu îa sfârşit odată cu repatrierea din captivitatea sovietică. La scurt timp după revenirea în ţară este arestat de Securitate sub acuzaţia de participare la organizaţia anticomunistă condusă de colonelul Ioan Gheorghiu, cumnatul său, unul din bravii ofiţeri ai Oştirii române, cavaler al Ordinului Mihai Viteazu, profesor la Şcoala Superioară de Război şi, înainte de a fi scos din cadrele armatei de regimul comunist, comandantul Şcolii Militare de la Sibiu. Va fi condamnat la 10 ani de temniţă, iar după expirarea condamnării i se va prelungi pedeapsa cu 2 ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan. În anul 1981 i se permite să facă o vizită fiului său, Mihai Negoescu, stabilit în Italia. Cu acest prilej, ferit de ochii şi urechile Securităţii redactează textul care va fi încredinţat tiparului în România post-decembristă, la sugestia D-lui Doru Novacovici. Un text care se încheie cu următoarea concluzie (ce justifică avertismentul *Cititorule, ia aminte!*):

"În fond, întreaga armată, întreaga ţară, întregul guvern lucra pentru inamic. Pe undeva, fiecare din soldaţii şi ofiţerii români, care luptau alături de Stalin, era complicele bestiei bolşevice care-i viola mama sau soţia, logodnica sau sora de acasă. Pe cine să condamni mai tare? Pe cei ce luptau prosteşte şi din «patriotism» pentru Stalin, sau pe cei ce puşi, contra voinţei lor, în situaţia să lupte pentru acesta, încercau să-şi aranjeze interesele şi cariera cum puteau mai bine? În fond, şi unii şi alţii ne-am dus cu Stalin până la Berlin, ca vaca lui Păcală după frunza verde. Am acordat încrederea noastră unui rege şi unei clase politice care nu o meritau. Că unii dintre aceştia au sfârşit în închisorile lui Stalin, iar alţii pe undeva prin lume, asta nu schimbă cu nimic tragedia noastră naţională. Clasa politică românească, în frunte cu regele ţării şi cu dinastia de Hohenzollern, şi-a dat examenul de viaţă şi de moarte la 23 August 1944. Examen pierdut! Pierdut din punctul de vedere românesc, din punctul de vedere al celor ce-au luptat şi au murit la Stalingrad şi la Cotul Donului".

Gabriel CONSTANTINESCU

P.S.

În cotidianul *România Liberă* din 26 Septembrie 1998, cpt. veteran prof. Silviu Constantinescu *"deportat în URSS, lagărul Mânăstârca, com. Coşeşti-Argeş"* publică articolul intitulat *Diviziа "Horia, Cloşca şi Crişan" a fost formată cu asentimentul Guvernului Român şi al Regelui Mihai*.

În prima parte a articolului său, căpitanul veteran încearcă să se disculpe pe sine şi pe tovarăşii săi de *"voluntariat"* de învinuirile formulate într-un adevărat rechizitoriu moral publicat în acelaşi cotidian, cu titlul *Suprema corupţie: trădarea patriei. Diviziile "Tudor Vladimirescu" şi "Horia, Cloşca şi Crişan" şi soldaţii lor deveniţi generali*. Eşafodul argumentaţiei *"profesorului voluntar"* este însă destul de şubred pentru a rezista unei analize atente. În primul rând, el îi reproşează autorului articolului incriminator că *"nu cunoaşte microistoria celor două divizii de voluntari români"*. O referire subtilă la existenţa unei deosebiri de substanţă între *"tudorişti"* şi *"cloşcari"*, aşa cum i-au etichetat ostaşii din adevărata Armată Română pe aparteneţii celor două divizii de voluntari recrutaţi, organizaţi şi îndoctrinaţi politic în afara hotarelor ţării, în Rusia comunistă. În sprijinul acestei teze, *"avocatul cloşcarilor"* invocă un fragment din textul angajamentului de adeziune, care sună astfel: *"Consimt să mă înscriu în Divizia de voluntari români HCC, care se formează pe teritoriul Uniunii Sovietice cu asentimentul Guvernului Român şi al Majestăţii Sale Regele Mihai I"*. Să fie oare atât de subţiri cunoştinţele juridice ale prof. Silviu Constantinescu încât să nu-şi dea seama că prevederile constituţionale împiedicau autorităţile române să-şi dea asentimentul pentru o astfel de acţiune? Ceea ce uită însă să ne spună Domnia Sa este faptul că, înainte de a semna actul de adeziune la Divizia HCC, a semnat o adeziune la *"Organizaţia prizonierilor antifascişti"*, în fapt o adeziune, *avant la lettre*, la Partidul Comunist.

În al doilea rând, în sprijinul legitimităţii Diviziei HCC sunt invocate numele comandanţilor ei, generalul Lascăr Mihail şi colonelul Valter Roman. Primul, ofiţer de carieră, căzut prizonier la Cotul Donului, s-a descalificat prin actul de *"pronunciament"* comis în captivitate, act incriminat în toate legislaţiile statelor moderne. Cât despre al doilea, să nu ştie oare profesorul de la Coşeşti-Argeş că numele adevărat al acestuia este Ernst Neuländer, evreu care în armata română nu a fost nici măcar soldat neinstruit? Stelele de colonel şi le-a dobândit în Spania comunistă şi în URSS, iar calitatea de comandant-secund este un eufemism pentru adevăratul său rol în această divizie comunistă, funcţia de politruc-şef.

În încheierea acestui *post-scriptum*, îl asigurăm pe Dl. Silviu Constantinescu că învinuirea de trădare adusă *"cloşcarilor"* săi nu este *lapsus calami*, o greşeală de scriere, aşa cum îi place să o califice preţios. Misiunea încredinţată Diviziei Horia, Cloşca şi Crişan de Partidul Comunist Român în ziua de *30 decembrie 1947* şi modul exemplar în care *"cloşcarii"* şi-au îndeplinit această misiune alături de cealaltă divizie de voluntari, Divizia Tudor Vladimirescu, asigurând paza Palatului Regal în faţa unei eventuale intervenţii a adevăratei Armate Române în clipele în care Regele Mihai I era constrâns să semneze actul de abdicare, nu a fost *lapsus calami*, ci un act de terorism comunist de cea mai abjectă speţă.

(G.C.)

Editura PUNCTE CARDINALE
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 251100996517509

Colegiul redacţional: **Gabriel CONSTANTINESCU, redactor-şef;**
Demostene ANDRONESCU, Răzvan CODRESCU, Constantin IORGULESCU, Marcel PETRIŞOR
Ligia BANEA
secretar de redacţie
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company